

YÜZDE YÜZ TÜRK OLDUĞUN GÜN CİHAN SENİNDİR!

100. Doğum Yılında Atsız Hocamızı Anıyoruz

*Bin gün gelip akanın gurbüz erteri
Adım adım dolayışken kutlu yerleri
Vaktiyle bir Atsız varmış dedilerse ne hoc
Anılmakla hangi bir ruh olmas ki sarhos?
Hüsejin Nihal Atsız*

BOZKURT**Türkçü Gençlik Dergisi**

OCAK 2005

Yıl: 2 Sayı: 13

Sahibi

Ozan RUHSATIOĞLU

ozan@turan.tc**Sorumlu Yazı İşleri Müdürü**

Oğuz KARAHAN

oguz@turan.tc**Yazı Kurulu**

İsa Akif YÜMNÜ

İlhan KURTKAN

Ahmet HACOĞLU

Atilla İDİL

MURAT TÜRKMENATA

Mali İşler Sorumlusu

H. Ağahan AKIN

Tanıtım Sorumlusu

Atilla İDİL

Yayın Danışmanı

TONYUKUK

İletişim Bilgileriwww.turan.tcturan@turan.tc

Ayda Bir Yayınlanır.

Kaynak göstermek şartı ile alıntı yapılabilir. Tüm hakkı Türk Irkına aittir.

Dergimiz şu an yalnızca internet üzerinden yayımlanmaktadır. Türkçülerin desteği ile dergimiz büyüyecek ve Turan'ın her köşesine ulaşacaktır.

Kapak Resmi: ATsiz ve TÜRK ÇERİSİ

**3 KOMÜNİST DONKİŞOTU
PROLETER-BURJUVA
GOSPODİN NAZIM HİKMETOF
YOLDAŞA**

H.Nihal ATSIZ

**8 100. DOĞUM
YILDÖNÜMÜNDE ATsiz BEĞ'İ
ANLAMAK**

Ozan RUHSATIOĞLU

**10 VAKTİYLE BİR ATsiz
VARMİŞ...**

Oğuz KARAHAN

**12 2005'TE OLACAKLAR !
ATILLA İDİL**

**14 17 ARALIK 2004 ZİRVESİ
ve SONUÇLARI**

Elnur Hasan MİKAİL

**17 TÜRKÇÜLÜK
DÜŞMANLIĞINDA SİNSİ BİR
YOL**

Nejdet SANÇAR

**19 YADSINAN BİR
GERÇEKLİK: VAROŞLAR**

Altay GÖKBÖRÜ

**20 AZERBAIJAN'DA
DEMOKRATİYA**

Sevinç MAMMADOVA

**22 MACARİSTAN'IN DÜNÜ
ve BUGÜNÜ**

BAKONYİ GABOR

26 Ne İmza Ama

T. Yılmaz

27 KİTAP TANITIMI

28 TÜRK YİĞİTLERİ

www.turkyigitleri.com

**34 İyi ki Doğdun Koca
Atsız...**

KOMÜNİST DONKİŞOTU PROLETER-BURJUVA GOSPODİN NAZIM HİKMETOF YOLDAŞA

■ H.NİHAL ATSIZ

Don Kişot'u herkes bilir; kahramanlık martavallarıyla dolu kitapları okuya okuya zayıf sinirleri büsbütün sarsılan ve aklını oynatan bu kahraman taslağı, cihana güya adalet götürmek için sıkı bir ata biner ve paslanmış bir mızrakla yola çıkar. Bozuk kafasında yalnız düşman orduları ve devler olduğu için koyun sürülerini asker, yel değirmenlerini dev sanarak onlara hücum eder. Sonunda ne olduğu da malumdur.

Son zamanlarda da İstanbul'da bir komünist Don Kişot türedi. O da modası geçmiş paslı bir mızrakla ve kafasında yalnız burjuva - proleter manisi olduğu halde rasgele saldırıyor, haykırıyor, hırslanıyor, tulumbacı ağzıyla şiirler (!) yazıyor. Gayesi basit, fakat pek yaman: Türkiye'de halk rejimi yani komünizmi kurarak bu çorak memleketi cennet haline getirmek.

İşin doğrusunu söylemek icap ederse asıl Don Kişot olanlar bu işin elebaşlarıdır. Onların Türkiye'deki müsveddesi olan Nazım Hikmetof Yoldaş da ancak bir Sanso Pansa'dır. Fakat Türkiye'de baş komünist kendisi olduğu ve yahut öyle geçindiği için ona, Türkiye komünistlerine de değer biçmek üzere, Don Kişotluk rütbesini çok görmüyorum.

Kara vicdanını Mujik cehenneminde kızartan ve Yahudi Marks'ın bayat felsefesinin altına bir köle gibi yatan, karanlık günlerimizde İstanbul'dan ve Anadolu'dan kaçarak Moskova'da ense yapan yurt kaçkını Nazım Hikmetof Yoldaş'a hiçbir sözüm yoktu. Çünkü türlü türlü maniler ve türlü türlü manyaklar olduğunu biliyordum. Fakat Hikmetof Yoldaş nebbaşlığa başlıyarak büyük *Namık Kemal* in kemiklerine diş uzatınca mesele değişti.

Komünist Nazım Hikmetof ile romancı Peyami Safa'nın aralarında ne geçtiyse geçti. Düne kadar birbirinin dostu ve bedava reklamcısı olan bu iki *edib-i şehir* bozuşup cilveleştiler. İtiraf etmeli ki bu münakaşada Peyami Safa daha dürüst hareket etti; münakaşayı münakaşanın çerçevesinden aşırmadı. Fakat, ya Hikmetof Yoldaş?

Hayır, o böyle bir fırsatı kaçıramazdı. Ahmet Haşim'e Hamdullah Suphi'ye, Yakup Kadri'ye saldırdığı zaman kimse kendisine cevap vermedi ya, o zavallı gafil bunu kendi kahramanlığından yıldıklarına hamletti; bir saldırış daha yaptı. Nazım Hikmetof Yoldaş bu saldırışını da yalnız Peyami Safa'nın şahsına yapsaydı tabii yine kimse sesini çıkarmıyacaktı. Çünkü onun fikirleri gibi Polon ve Mişon karışık argosu ile, trak tiki taklarla, karamaca beyleriyle karışık edebi soytarılıkları, iğrenmeden okuyabilenleri eğlendiriyor, onlara hoşça vakit geçiriyordu. Fakat Nazım Hikmetof Yoldaş bu münakaşayı Türk milliyetperverliği üzerinde tepinmeğe yeltenmek için vesile yaptı ve Türkiye'nin en büyük adamlarından biri olan *Namık Kemal* 'i arslan postu giymiş olmakla ittiham etti. Öyle sanıyorum ki arslan postu giymiş olmakla kasdettiği mana eşektir. Bu, arslan postu giyen ve kendisini arslan diye satan eşeğin hikayesine telmihen yapılmış, komünistlere yaraşır şekilde bayağı, Don Kişotca bir teşbihtir. Bir kere *Namık Kemal* arslan postu giymiş değildir. *Namık Kemal* arslanın ta kendisidir.

Evet, *Namık Kemal* arslandı , sırtlan değil... Çünkü mezarlarda yatan arslanlara değil, kanlı cellat gibi tepemizde yaşayan kızıl sultanlara saldırıyor, ağız dolusu küfürü onların suratına haykırıyordu.

Fakat bu böyle olmasa bile, *Namık Kemal* 'in arslan postu giymesi veya Nazım Hikmetof Yoldaşın kendi postu içinde yaşaması münakaşaya girecek şeyler midir? Madem ki münakaşa (veya cilveleşme) Peyami Safa ile yapılıyordu ve uzaktan veya yakından *Namık Kemal* ile ilişkili bulunmuyordu, o halde *Namık Kemal* 'i hakaret etmekte mana yoktu.

Peyami Safa'ya telkin veren Hikmetof Yoldaş, kendi salkım yutmaktadır. Ona "ölüleri mezarında rahat bırak" dediği halde niçin leş arıyan sırtlanlar gibi *Namık Kemal* 'in mezarını eşiyor? Görülüyor ki Hikmetof Yoldaş ne dediğini bilmeyen, tezatlar içinde yüzen zavallı bir hastadır.

Hikmetof Yoldaş aynı zamanda megalomaniyle de uğraşmıştır. Bu zavallı büyüklük meraklısının kuruntusuna göre Peyami Safa, Hikmetof Yoldaşın karşısına kendiliğinden çıkmış değilmiş. Onu çıkarmışlar ve Hikmetof Yoldaşın paçasına salıvermişler. Bir büyük ölünün kemiklerine saldırmakla Nazım Hikmetof Yoldaşın paçasına saldırmak arasındaki farkın, yükseklik cihetinden ikincisinin lehinde olduğunu şöyle bir tarafa bırakarak soralım: Peki Hikmetof Yoldaş! Mademki her saldırış bir kıskırtma ile yapılıyor, o halde seni *Namık Kemal*'in kemiklerine saldırtan kim?

Hem de megalomaniye bakın ki herkes, milliyetperverler, hatta hükümet bile Nazım Hikmetof Yoldaşa doğrudan doğruya saldırmaktan çekiniyor da Onun karşısına Peyami Safa'yı çıkarıyor ve Peyami Safa'da bu iş için para alıyor. Tabiidir ki dünyada her şeyi iktisadi gözle gören Gospodin Nazım Hikmetof Yoldaş için her hareket iktisadidir. Her hareket iktisadi olduğu için de Peyami Safa, Hikmetof Yoldaşa vereceği cevabın karşılığı olarak milliyetperver kaynaklardan para almıştır. O halde biz de soralım: Her hareket iktisadi olduğuna göre acaba Hikmetof Yoldaşın *Namık Kemal*'in kemiklerine saldırmada hangi iktisadi amiller rol oynamıştır?

Nazım Hikmetof Yoldaş hülyalı ve manyak muhayyilesiyle kendisini devler arasındaki bir kahraman olarak gördüğü ve Türkiye'yi sözüm ona irşada memur olduğu için , karşısına dikilen herkesi bir kafır ve her kafiri de batıl dinin ulularından yardım gören birisi olarak kabul edebilir. Belki benim için de böyle düşünebilir. Fakat şu hakikatı aklı başında ve namuslu insanlardan hiçbiri inkar edemez ki Hikmetof Yoldaş bu hızını ve cesaretini Moskova'nın orak ve çekicinden aldığı halde ben damarlarımdaki Türk kanından başka hiçbir yerden almıyorum. Nazım Hikmetof Yoldaş Peyami Safa'ya yüksekte bakıyor. "Okuman lazım evlat" diyor. Peyami Safa'nın Hikmetof Yoldaştan daha okumuş, yüksek kültürlü olduğu muhakkak olmakla beraber acaba Hikmetof Yoldaş el aleme "okuman lazım" diyecek kadar okumuş mudur? Ben bunu hiç ummuyorum. Eğer Hikmetof Yoldaş biraz okumuş olsaydı Türkmenistan'da budizm dininin bulunmadığını ve Simavneli Şeyh Bedreddin'nin komünist olmadığını bilecekti.

Malum ya, Hikmetof Yoldaş ilmi, siyasi, içtimai, tarihi hakikatlerle (!?) dolu olan şiirlerinin (!?) birinde kendilerinin (yani komünistlerin) vaktiyle Şeyh Bedreddinle beraber ayaklandıklarını söylediği gibi başka bir şiirde de Türkmen kayıkçıyı Türkmenistanlı bir buda heykeline benzetiyor. O halde ben de kendisine şöyle söyleyebilirim: "Okuman lazım Yoldaş! Buda dini Türkmenistan'a tarihin hiçbir devrinde girmemiştir. Türkmenistanlı Buda heykeli demekle İskoçyalı Şafii imamı demek arasında fark yoktur ve Şeyh Bedreddin senin sandığın gibi bir komünizm mübeşşiri değildir. Onun ne olduğunu senin bugünkü ilmin, kafan ve seciye anıyamaz. Okuman lazım Yoldaş! Mujikistan cambazhanesinde size bunları elbette öğretemezlerdi. Okuman lazım, okuman!"

Hikmetof Yoldaş, Peyami Safa'nın babası, İngiliz-Boer savaşında kazandıkları zaferden dolayı İngilizleri tebrik etti diye çatıyor. Bundan Hikmetof Yoldaşa ne olduğunu anıyamıyorum. İngilizler bir avuç Boeri yendi diye sevinmek gerçi doğru bir hareket değildir, fakat İsmail Sefa'nın dinine dahleden Yoldaşın kendisi sanki müslüman mı? Bolşevikler küçük Azerbaycan Cumhuriyetini istila ettikleri zaman Hikmetof Yoldaş acaba kaç defa taklak attı? İngiltere'ye hulus çıkmakla Moskova'ya dalkavukluk etmek arasında ne gibi bir fazilet farkı olduğunu anıyamıyorum.

Nazım Hikmetof Yoldaş hasep, nesep, şeref, kan diye bir şeyler tanımadığını söylüyor, bunları söylemeğe lüzum yoktu. Biz zaten komünist taslaklarında böyle şeyler olmadığını biliyorduk. Ataları, bu toprağa kan katanlardan, halis kanlı Türk olanlardan bir komünist çıktığını da zaten şimdiye kadar görmedim. Bunlar daima kanı bozuk, sütü bozuk, yeri yurdu belirsiz, soyu sopusu şüpheli ve Türk olmayan kimselerdir. Nitekim Nazım Hikmetof Yoldaşın kendisi de Türk değildir. Acundaki komünizmin de nasıl bir bozuk kan unsuru olduğunu anlamak için onların önderlerine bakmak kafidir. Biz, kanı Türk olmayan yurttaşlardan bu yurda ne kadar bağlılık beklenebileceğini birçok acı deneyimlerle öğrenmiş bulunuyoruz. Onun için Mişonlar, Kohenler ve Çerkes Ethemlerle Nazım Hikmetof Yoldaş arasında hiçbir fark görmüyoruz.

Karışmamış kan davası yalnız hayvanlar değil, insanlar için de vardır. Hayvanların en asil ve değerlileri halis kanlı olanlar olduğu gibi insanların en asilleri en saf kanlı olanlarıdır.

Kan ve ırk meselesi kan grupları tetkiki demek olan fizyolojik ve antropolojik bir meseledir. Sonra, Nazım Hikmetof Yoldaşın hatırı için veraseti de inkar edecek değiliz a... Zaten tabii ilimler bakımından insanla hayvana aynı gözle bakılmak gerektiği halde, kuyruğuna motor takmağa kalkacak kadar ilmi zihniyetli geçinen Nazım Hikmetof Yoldaş nedense işine gelmeyen ilmi hakikatlerden tegaful ediyor. Bize gelince: Biz, kuyruğumuz olmadığı için motor takmağa da kalkışmayız. Yalnız tabii değil içtimai bakımdan da insanla hayvan arasında münasebet olduğunu da aramızda yaşayan bazı insanlara bakarak kabul edebiliriz. Fakat insanları yalnız ve sadece mide ve hüsyeden mürekkep bir makine gibi kabul edemeyiz. İnsanları yaşatan bir de şeref ve haysiyet olduğuna inanırız ve Nazım Hikmetof Yoldaşa yine ilmi bir hakikat olarak beyan ederiz ki: Göçebe olduğu zamanlarda bile toprak mülkiyetini tanıyan Türk Milleti komünist olamaz. En yoksul Türk köylüsünün bile el evinde el ekmegi yemeğe tahammülü yoktur. Kaldı ki hiçbir şeye sahip olamayan ve esir yaşamağa alışan mujikler bile bir çanakta yemeğe alışamadılar. Komünizm Rusya'da bile hakikat olamadı. Nerede kaldı ki kanı, dili, dini ve dileği bütün olan Türk köylüsü komünist olacak. Onun için Nazım Hikmetof Yoldaş artık yanlış kapı çalmaktan vazgeçsin. Beğenmediği Türkiye cehenneminden çıkarak huri ve gılmanı bol olan komünist cennetine gitsin. Hikmetof Yoldaşa şunu da ihtar ederim ki onun gibi kabadayı fedailer daima ateş hattında bulunurlar. Burası kızıl orduların ateş hattı değildir. Burada kalmak ve sözüm ona kahramanlık yaygarasıyla bol bol matbaa mürekkebi harcamak mertliğe yaraşmaz. Ben Nazım Hikmetof Yoldaşa bu cevabı daha önce verebilirdim. Başkalarının vermesini bekledim. Başkaları verecektir sandım. Bir zamanlar İstanbul'daki bir Edebiyatçılar Birliği vardı. İstanbul'un meşhur ve meçhul bütün şairleri, edipleri oranın azasıydı. Hatta zannedersem Nazım Hikmetof Yoldaş da Bahri Hazer adındaki şiirini Peyami Safa'nın kılavuzluğu ile ilkönce orada okumuştı. Bir gün, gazetenin birinde "Şekspir büyük şair değildir." diye bir yazı çıktığı için bu Edebiyatçılar Birliği azaları hep birden şahlanmışlardı. O ne asıl heyecandı öyle !... Şekspire saygısızlık edildi diye o yazıyı yazanı dünyaya geldiğine pişman etmişlerdi. Halbuki Şekspir bizim neyimizdi? Ve acaba hakikaten o kadar da büyük mü idi?

Bütün bunlar su götürür şeyler olmakla beraber şimdilik geçelim. Halbuki bu sefer Nazım Hikmetof Yoldaş bizim büyük şair ve büyük vatanperverimiz *Namık Kemal*'e sövüyor da o edebiyatçılardan hiçbirisinin kılı kırkırdamıyor. Doğrusu, memleketin edebiyatçılarının kansız insanlar olduğunu biliyordum ama bu kadar kansız olduklarını kestiremiyordum.

İstanbul'da bir de gazeteler vardır. Hem de hepsi fırkanın gazeteleridir. Balatta bir sarhoş yahudi çıksa, içini dışına dökse, küçük bir şeye küfretse hemen polisler yakalar, gazeteler yazar, divana çekerler. Nazım Hikmet Yoldaş da yetim-i Sefaya çullanırken onu muhalif diye jurnal ediyor ve alt yanında da faşisto-demokrato liberal diye rejime saldırıyor ve alay ediyor. Bunu polisler anlayamayabilir. Fakat o pek anlayışlı ve uyanık gazetecilerimiz nerede? Tan'ın baş sayfalarında demokratlıkla devletçiliğin evlenme törenini yapan ve bu iki fikri birleştirmeye çalışan Mahmut Esat Bey nerede? Öyle mi Nazım Hikmetof Yoldaş? Faşisto demokrato-liberal.... Gölgesinde rahat rahat yazı yazabildiğin rejimi böyle mi anlıyorsun?

İstanbul'da bir de "Milli Türk Talebe Birliği" vardır. "**Milli Türk**" terkinin saçmalığına ve bunun, Türk olmayanlar tarafından kendileri hakkındaki şüpheleri bertaraf etmek için yapılmış bir manevra olduğu hakkındaki telakkilere rağmen bu genç arkadaşlar bir zamanlar Cevdet Kerim Bey'le vatanperverlik rekorunu kırmak için maç yapmışlardı. Bir yabancı bir Türk memuruna hakaret etti diye camları taşlamışlardı. Fakat bu sefer o Türk memurundan namütenahi kere büyük olan bir Türk şairi hakarete uğruyor da bu Türk gençliği sesini çıkarmıyor? Nerde kaldı *Namık Kemal* için yapılan ihtifaller?... Demek ki onlar gösterişt. Gösteriş olmasaydı bu gençlik bir varlık gösterirdi. Halbuki onlar "Gençlik Var" diye mecmua da çıkarmışlardı. Hazin ve gülünç varlık...

Acaba bu Nazım Hikmetof Yoldaşın san'atta ne değeri var? Bazı budalalar tarafından asrın en yüksek şairi olduğu bile ilan edilen bu Sanso Pansa'nın şairliği hakikaten 100 numara mıdır? Bana sorarsanız sıfır. Şiirin bir tarifi vardır. Nazım Hikmetof Yoldaşın hezeyanları o tarife sığmaz.

San'atta dar bir çerçeve içinde kapalı kalmak taraftarı değilim. Fakat tulumbacı argolarını, zevk fesadına uğramış naraları da san'at diye kabul edemem. Akli başında kimse de kabul edemez. Şiir vezinle ve kafiyeyle olur. Böyle olmayan yazılara nesir derler. Gerçi nesirde de şiir yapılır ama bu, manzum şiirden daha güç, daha san'atkarane bir şeydir ve Hikmetof Yoldaşta bunun zerresi yoktur. Nitekim gölgesi Orhan Selim'in yazıları da meydandadır. İşte Nazım Hikmetof'un san'atından parçalar:

Bana bak:
Hey!
Avanak!
trrrrum,
trrrrum,
trrrrum!
trak tiki tak!
Makinalaşmak
İstiyorum,
Şiirlerim içilmez
İngiliz tuzu gibi

Hakikaten, İngiliz tuzunu, Moskof müşhili içilerek yazılmış olan bu satırların üzerine içmek daha doğru olur. Sonra **trrrrum** diye makine taklidi yapmak hangi şiirin ve hangi zevkin kabul edeceği şeydir? Şiir yalnız taklidi lafızlarla mı meydana gelir? Kelimelerin ahengi yok mudur? Hikmetof Yoldaşın ağzındaki teneke düdüğün sesine çelik pistonlu makinelerin iniltisidir diyebilir miyiz? Hikmetof Yoldaş köpek veya sığır başlıklı şiirler yazsa havlıyacak yada böğürecek mi? Bütün bunlar yalnız şunu gösterir: Nazım Hikmetof Yoldaşta zevk fesada uğramış, tereddi etmiştir. Eğer onun şiirleri çok okunuyorsa bu da okuyucu kütlesinin bozuk zevkli olduğunu gösterir. Nitekim bazı edepsizce ve açık saçık kitaplar da el yazılarıyla yazıp dağıtılacak kadar çok rağbet bulmuştu. Nazım Hikmetof Yoldaşın çok mukallitleri çıkıyorsa bu da o tarzın kolay oluşundandır. Çünkü vezin ve kafiye ve aynı zamanda manalı şiir yazmanın güçlüğünü anlayan kabiliyetsiz insanlar için başvurulacak yegane yol vezinsiz, kafiyesiz, manasız, mantıksız yazı yazmaktan ibarettir.

Nazım Hikmetof Yoldaş burjuva düşmanıdır. Fakat bu düşmanlıkta mutaassıp softalardan daha mutaassıptır. Bu softalarca nasıl namaz kılmayan, oruç yiyen kimseler kafirse, asılması sevapsa, Hikmetof Yoldaş için de burjuvaların asılması elzemdir.

Fakat bir yazısında Piyer Loti'ye "domuz burjuva" diyen Hikmetof Yoldaş "domuzuna proleterlik" sattığı halde bayağı burjuvadır. Başka bir yazısında da ayda 60 papallle geçindiğini söylemek istiyor. Galiba Gospodin Yoldaş cenapları 60 liranın Türk köylüsünün rüyasında bile görmediği bir servet olduğunu unutuyor. Bu taslağa şunu söylerim ki: Mert adam, sözünün eri adam proleterlik sattığı halde burjuva geçinmez. Nazım Hikmetof Yoldaş mütareke yıllarında, yüz elliliklerden Refi Cevad'ın Alemdar gazetesi idarehanesinde ayı oynattığı günden bugüne hep burjuva olarak geçinmiştir ve.... Kurtuluş savaşında düşman karşısına çıkacak yüreği olmadığı için Rusya'ya kaçarak savaşın bitmesini beklemiş ve savaş bittikten sonra buraya bir kahraman(?) olarak dönmüştür. Bir iki defa hapse girmek ve ağız dolusu argo savunmakla kahramanlığın kazanıldığı bir zamanda bu da çok görülmez. Fakat unutmamalıdır ki argonun da soylusu ve soysuzu vardır. Eski Çeşme meydanında saldırma çeken kabadayı argosuyla Beyoğlu sokaklarında dolaşan Palikarya oğlanlarının argosu arasında dağlar kadar fark vardır. Tıpkı aç midesine yumruğu basarak ızdırap içinde didinen bir emekçinin iniltisi ile Nazım Hikmetof Yoldaşın 60 papele haykıran naraları arasında fark olduğu gibi.

Bu küfürler, bu palavralar, bu düzgünlü yaveler, bu Babıali sokaklarında Don Kişotça kişnemeler sözde hep Türk işçisi için değil mi?

Türk işçisi bu deli saçmaları, bu gerdan kırmalar, nara atmalarla mı kurtulacak; bolluğa tokluğa, sağlığa kavuşacak? Hayır Nazım Hikmetof Yoldaş! Aç adamlar maskaralık istemiyorlar. Aç adamlar ne yetim-i Sefa'nın kırık mızraplı udu, nede Namık Kemal'in ölüsüyle ve kemikleriyle beslenmek istemiyorlar. Aç adamlar bol bol papel getiren naralı şiirler, mahkemelerde dile gelen tezler ve sokaklarda kişniyen ülkülerle avunmak ve aldanmak istemiyorlar. Aç adamlar iş ve refah istiyor. Aç adamlar açık sözlü, açık özlü, ak alınlı kahramanlar istiyor. Açık gözlü taslaklar değil....

Nazım Hikmetof Yoldaş! Sarı suratlı afyonkeş Çinlilerle kara suratlı yamyam Habeşlerin davasını güdüyorsan, haydi oraya... Yolun açık olsun. Babıali caddesinde Habeş davası müdafaa olunamaz.

Senin beğenmediğin burjuvalardan yüzlerce kişi Habeş davasını kanlarıyla korumak için kızgın kum çöllerine koştular. Sende o yürek nerede? Şimdiye kadar ki susuşumuzu sakın güçsüzlüğümüze ve çekindiğimize verme. *Deli-Petro* gibi bayrak açıp gelseniz bile bizi

karşınızda *Baltacı*lardan mürekkep bir ordu halinde bulursunuz. Hem bu sefer her biriniz için *Katerin* gelse de elimizden kurtulamazsınız.

1935

Bir toplulukta aşağılık duygusu başladı mı, artık dışarıdan gelen her şeye hayranlıkla bakılır. Milletin aydınları, profesörleri, gazetecileri baştan başa dalkavuk ve riyakar olursa, bir topluluk hak ve hakikat uğruna şehit veremez duruma düşerse, artık ona kabul ettirilemeyecek batıl kalmaz.

...500 nüshalık broşür bir günde satılıp bitti, istekler, siparişler yapıldı. Fakat sırf, kazanç için yaptı demesinler diye ikinci basıma gitmedim. Dedim ya, o zaman 30 yaşında romantik bir küçük çocuktum.

Savaşı devam ettirmek için Moskofçu oğlanın cevap vermesini veya dava açmasını bekliyor, bu arada bir çok tebrik mektupları alıyor, takdirler görüyordum. Demek ki sinmiş oldukları halde bu broşürü bekleyen bir grup, hem de kalabalık bir grup vardı.

Ben aleyhime açılacak davayı beklerken aylar geçti. 1936 yılına girdik...Bu sıralarda bir gün, 21 Şubat 1936 Cuma günü İstanbul Üçüncü Ceza Mahkemesinden hükümeti tahkir ve gençliği ceza kanununda yazılı suçlara teşvik ettiğim iddiası ile celp geldi. Dava benim broşürümden çıkıyor ve işin korkunç tarafı, Halk Partisi hükümeti, Nazım Hikmetoğlu'nun vekili ve savunucusu olarak harekete geçiyordu.

O zaman Adliye vekili olan Saraçoğlu Şükrü, aleyhimde dava açılması için İstanbul Savcılığını ikaz etmiş, fakat broşürü inceleyen savcılık bunda bir suç unsuru görmediğini bildirince bizzat Adliye Vekaleti davayı tahrik etmişti. Bunu epey sonra öğrendim.

İşte yine korkunç bir aşağılık duygusu veya Moskof dostluğu karşısında idik. Bir zaman sonra "Türk'üz, Türkçüyüz, daima Türkçü kalacağız" diye ötecek olan Saraçoğlu, broşürümden komünizmin aleyhinde bulunduğum için Moskoflara bir cemile yapıyor, bunu açıkça söyleyememek dolayısıyla da hükümeti tahkir ve tahrik kulplarını takıyordu.

Bir hükümetin yabancılara hoş görünmek için kendi vatandaşlarına kıyması kadar iğrenç şey pek azdır.

...28 Şubat Cuma günü Üçüncü Ceza Mahkemesine gittik. Pek alakalı bir dinleyici yığını vardı. Hakim sordu:

- Hükümeti tahkir etmişsin. Ne dersin?

O zaman henüz hukuk bilgini olmamıştım. Hakimin böyle mişli geçmişli konuşması tuhafıma gidiyordu. Cevap verdim:

- Broşür meydana...Hükümeti değil, hükümetin karşısına çıkan bir köpeği tahkir ettim.

Cevap galiba biraz fazla dolgun kaçmış ve hakim, işittiklerine inanmamıştı:

- Efendim? Diye sordu. Ben de cevabımı Oğuzane tekrarladım:

- Hükümeti değil, hükümetin karşısına çıkan bir köpeği tahkir ettim.

...Hakim sözlerimi zapta geçirdi. Yalnız benimle birlikte kendisi de suç işlememek için "köpek" kelimesini çıkararak "hükümetin karşısına çıkan bir şahsı tahkir ettim" şeklinde yazdırdı. Arkasından gençliği suçlara kışkırtmak maddesi geldi. Şu Saraçoğlu da doğrusu yaman röntgenci imiş. Gönlümden geçenleri, ters tarafından da olsa anlıyordu. Hiç şüphesiz aklımdan geçmeyen bir suçu kabullenecek değildim. Şiddetle reddettim. İlk oturum bitti. 13 Mart 1936 Cuma günü oturumda; savcı, iddiasını okuyarak beraatımı istedi... 17 Mart 1936 Salı günü, üç kişilik mahkeme heyetinin iki üyesinden biri oldukça uzun olan kararı okudu. Hakimler ifademi kaba bulmakla beraber vatanperver duygularla yazıldığını kabul ediyor ve suç unsuru bulunmadığı için de ittifakla beraatıma karar veriyordu.

H. Nihal ATISIZ / Türkçülüğe Karşı Haçlı Seferi / Komünizmle İlk Çarpışmam/ 257. ve takip eden sayfalar

100. DOĞUM YILDÖNÜMÜNDE ATSIZ BEĞ'İ ANLAMAK

■ OZAN RUHSATİOĞLU

ozan@turan.tc

1905 yılının 12 Ocağı'nda görklü Tanrım bir Gökbörü daha bahşetmişti kıymetli balalarına.... Atsız Beğ...

Kalemi eline aldığından beri dosta düşmana **adam olma** dersi veren, yiğitliğin, ahlakın, fedakarlığın, engin bilgi birikiminin ve uzak görüşlülüğün muhteşem bir bileşkesi olan Atsız Beğ hem çağının hem de ardından bıraktığı eserler ile sonraki dönem Türkçülerin yolbaşçısı olmuş, Türk Budun'a Tanrı'nın 20. yüzyılda gönderdiği bir Gökbörü idi.

Atsız Beğ Türklüğün birinci şartını ahlak olarak görürdü. Türk töresini yazmak ile kalmayan yaşayarak öğreten bir kişi idi. **"Sıra" ve "Saygı"** esaslarını hiçbir Türkçünün ihmal etmesine asla tahammül edemez **"Sırayı ve saygıyı gözetmeden çığırtkanlık edenler, hele daha eskileri, batırarak kendisini yükseltmek hayali ardında koşanlar Türkçü değil, Türk değil alelade insan bile olamazlar"** derdi.

Her fikrin olduğu gibi Türkçülüğün de ticaretini yapanlara, yükselen bir değeri kullanarak , yükseltmek için değil yükselmek için hareket edenlerden hiç haz etmez **"en Türkçü benim"** nidaları ile gösteriş yapan guruh için :

" Bir fikir uzun uğraşmalardan sonra zafere doğru yürürken, onun zaferinden faydalanmak isteyen asalaklar her yerde bulunur. Bir Yahudi ihtikarcı zekasıyla, nasıl, herhangi bir malın yakında değerleneceğini kestirerek onu istif etmeye kalkarsa, bu ülkü asalakları da hangi fikrin zafere doğru gittiğini dalavereci zekaları ile anlayarak onun çığırtkanlığını yapmaya kalkarlar.

Bunlar birden bire meydana çıkarak ortalığı gürültüye boğarlar, haykırırlar, ötekini berikini baltalarlar ve ilk önce bazı kimseleri de kendi samimiyetlerine inandırabilirler. Fakat, en adil ve hakim olan zaman, bunların maskelerini sonun da indirir. O maskenin altındaki iğrenç yüzün gözlerinde parlayan adi ihtiraslar, herkes tarafından hemen sezilir." derdi.

Atsız Beğ, başka Türkçüleri devirerek yükselmeyi düşünenleri, alçakgönüllülükten nasibini almamış kişileri Türkçü kabul etmez, Türkçülerin suç yapmış ve yanılmışsa itiraf edip düzeltmesi, geçmişe ve eski değerlere bağlı olması gerektiğini söyler Türkçülerin bencillik davasında değil milletine hizmet davasında aşınan yürekler olduğunun altını çizirdi.

Adam olabilmek için kişiöğlunun bir takım özelliklere sahip olması gerektiğinin altını çizer, **"Büyük adam, özel hayatında da yüksek ve temiz olan adamdır. Birtakım meziyetleri olan reziller, hiçbir zaman büyük adam değildir."** der, adam olanın sözü ile işi arasında zıtlıklar olmaması gerektiğini, **yalan ve hileden** uzak durmanın adam olmanın olmazsa olmazı olduğunu söylerdi.

Atsız “Hürriyetin Sınırları” adlı makalesinde bir milletin milli mukaddesatının asla hafife alınamayacağını “**milli mukaddesatı olmayan milletin millet değil koyun sürüsü**” olduğunu söyler : “İnsanlar, mizah ve şaka yapabilirler, Fakat bazı konular vardır ki , onlar asla şakaya gelmez. Orada ciddi olmak insanlık borcudur. Bayrakla alay edemezsin, milli tarihle eğlenemezsin, Kur’an’ı mizah konusu yapamazsın, aile namusunu hiçe sayamazsın. Bunlar milli mukaddesattandır. Milli mukaddesatı olmayan millet, millet değil, koyun sürüsüdür.” derdi.

Atsız Beğ’in net ifadesi ile “**Türkçü , Türk soyunun üstünlüğüne inanmış olan kimsedir**”, kardeşlik mavralarına itibar etmez.

Atsız Beğ’in Türk soyundan kastı gayet açıktır **Türkler için milliyet her şeyden önce bir kan meselesidir. Yani Türküm diyecek olan adam Türk neslinden olmalıdır. Türk nesli de tarihten malûm ve meşhur olan Türklerdir.**”, “**Türk olmak için Türk ırkının maddi ve manevi hasletlerini tevarüs etmek icap eder.**

Binlerce yıllık tarihi hayatların milletlere verdiği bir terbiye vardır ki o öyle birkaç yılda ve hatta asırda elde edilemez.”

“**Türk olmak için önce kanı Türk olmak lazımdır. Ondan sonra dili Türk olmak lazımdır. Ondan sonra dileği Türk olmak lazımdır.**”

Kendi ifadeleri ile tanıtmaya çalıştığımız Atsız bize göre Türklüğün ve Türkçülüğün en mükemmel tarifini yapmış kişidir. Atsız demek mücadele demektir , Atsız demek saldırıp geri dönmemektir, Atsız çalışma azminin ve disiplinin adıdır.

Atsız’ı gerçek manada anlayarak, Atsız kaynağı ile yüreklerini tunçlaştıran Türkler ile Türkçülük yükselecek er yada geç **Büyük Türkeli’nde, Türk uruğunun kayıtsız şartsız hakimiyeti ve bağımsızlığı sağlanacak, Türklüğün her yönden bütün milletlerden ileri ve üstün olması ülküsüne varılacaktır.**

Tanrı Türk’ü Korusun!

VAKTİYLE BİR ATSIZ VARMIŞ... (1)

■ OĞUZ KARAHAN

oguz@turan.tc

Yolbaşçımız H. Nihal ATSIZ; 12 Ocak 1905 tarihinde İstanbul'da doğmuş. İçinde bulunduğumuz ayın 12'si, Atsız'ın doğumunun 100. yıldönümüdür. Türk milletinin geçen asırda yetiştirdiği fikir adamları içerisinde Atsız'ın yeri şüphesiz ki en üsttedir. Atlıyı atından indiren, saldırap geri dönmeyen Atsız, hayatı boyunca ok gibi doğru kalmış, bir kere olsun yay gibi eğilmemiş. Kendisiyle aynı çağda yaşamış meşhurları şöyle bir gözünüzün önünden geçirdiğinizde Atsız'ın ne kadar büyük olduğunu, sırf karakterindeki üstünlükle anlamanız mümkündür. Atsız özgündür.

Yukarıdaki cümlelerde Atsız'la çağdaş olan diğer fikir adamlarına karşı biraz haksızlık yapıldığını düşünebilirsiniz. Fikirleri sebebiyle sürgün tayinlere maruz bırakılan, tutuklanan, mesleği elinden alınan, başka sıkıntıları çekmek zorunda kalan tek kişi elbette ki Atsız değildir. Atsız'la aynı devirde yaşayan fikir adamları içerisinde şüphesiz ki büyük atılımlar gerçekleştirmiş, önemli kaynak eserler bırakmış saygıdeğer kişiler mevcuttur. Fakat; bunların bir kısmı şartların zorlamasıyla başka bir kısmı da fitratlarındaki imalat hataları sebebiyle hayatlarının bazı dönemlerinde aydın şahsiyetine yakışmayan tavır veya tutumların içerisinde yer almıştır. İçlerinde altın gibi değerli olanları mevcuttur, bazı büyük şahsiyetler bile bazen küçüklere has davranışlar sergileyebilir. Altın yere düşmekle değerinden bir şey kaybetmez fakat ne de olsa yere düşmüştür. Atsız'ın bizce en üstte oluşunun başka bir gerekçesi de, ölümden gayri hiçbir kudretin onu yere düşürememiştir olmasıdır.

Atsız özgündür demiştik. Elbette ki her insan, yaratılış kaideleri gereğince başkalarından farklıdır. Atsız'ın özgün olduğunu söylerken; karakteri, düşünce sistemi, olaylara bakışı, hayat ve ölümü yorumlayışı gibi pek çok hususu yeri geldiğinde açıklayabiliriz. Hepsinin ötesinde, Atsız'a sadece Türkçülük yolundaki mücadelesi ile baksak bile, kendinden önceki Türkçü aydınlardan ayrılan yönleriyle Atsız tamamen özgündür.

Atsız'ın uçuşa varışından yıllar sonra dünyaya gelmiş olan bugünün Türkçü gençleri, onu bizzat tanımak imkanından yoksun olsa da, onun ebedi ülküsü olan Türkçülüğü yol edinmiş oldukları için üzülmemelidirler. Atsız hayatta iken onunla tanışan hatta belirli dönemlerde yol arkadaşlığı etmiş olan bazı kişilerin sonraki yıllarda düşmüş oldukları içler acısı durumu göz önüne alan her Türkçü genç, kerametini Atsız'ı görmekte değil, onun ülküsünü şaşmaz bir şekilde sürdürmekte olduğunu bilmelidir.

“Ben Atsız'ı Süleymaniye Kütüphanesinde şöyle ziyaret ederdim...” diyen bir muhterem(?) başka bir cümlede *“Fetullah Gülen'in Orta Asya'daki okullarını ziyaret ettim, şöyle güzel, şöyle iyi...”* diye cümleler kurabiliyorsa, başka biri *“Gençliğimde Atsız'ın dergisinde takma adla yazılarım çıkardı”* dedikten sonra başka bir yerde *“Kürdler de Türk'tür, 24 Oğuz boyundan biridir”* gibi cümleler yumurtlayabiliyorsa, bir başkası *“Efendim şu şahıs aslen Çerkes'tir ama çok sağlam bir Türk milliyetçisidir”* türünden hezeyanlar sergileyebiliyorsa, yahut ismi lazım değilini biri *“Atsız büyük adamdı”* der demez *“bir kötü huyu vardı, ırkçıydı”* gibi -Atsız Hoca'nın tabiriyle- komiksel nesneler ile cümlelerin sonunu getirebiliyorsa, hele şimdi devir değişti komünizm belası ortadan kalktı ya, fırsattan istifade *“Sabahattin Ali gibi üç-beş kişiyle Türkiye'ye komünizm mi gelirdi?”* sorusunu sorabilen kişileri gördükçe kerametini Atsız'ı görmekte olmadığı daha iyi anlaşılır.

Bunları şunun için yazdım. Son dönemde, sizlerin de bildiği gibi, **Kopenhag krakerleri** ile beslenen ve ampul ihanetinin sağladığı imkanlardan faydalanıp Türk'e duydukları kını gazete ve televizyonlardan kusan iki bacaklı kara yaratıklarının nüfusunda ciddi bir artış olmuştur.

Bu artışa bağlı olarak da Türk vatanının temiz Türk çocukları; birleştirici, yükseltici, uyuyanları uyandırıcı, Türkleri kalkındırıcı tek ülkü olan Türkçülüğü benimsemeye, iç düşmanların kurduğu ihanet şebekesine karşı Türkçülüğün çelik süngüleri ile hücumla başladılar.

Bu kutlu yola baş koyduğunu beyan eden, harekete geçen, samimiyetinden asla kuşku duymadığımız pek çok genç arkadaşın ne yazık ki, Atsız'ı kulaktan dolma bilgilerle tanıyıp yorumda bulunduklarını, gerek yüz yüze yapılan sohbetlerimiz esnasında gerekse çeşitli internet otağlarının forum sayfalarında yahut baş sayfadan yer verilen makalelerinde görüyoruz.

Bazı milliyetçi gençler, adına Talim ve Terbiye Kurulu denilen yıllardır Amerikan işgali altındaki fesat ve ihanet ocağının emriyle daha ilkokuldan başlanarak beyinlerine zerk edilmiş Türk ırkçılığının zararlı bir şey olduğu hakkındaki saçmalığa inandırıldıkları için Türkçülüğün başlıca kolları arasında yer alan Türk ırkçılığını reddederler. Türk soyunu sevmenin, Türk'ün dünya üzerindeki milletlerin en şerefli ve en büyüğü olduğunu söylemenin, içimizdeki Türk olmayanlara karşı dikkatli olmayı öğütlemenin ve yılanın bile en tehlikelisinin bulunduğu yerle aynı renkte olanı olduğunu unutmamanın öğretisi olan Türk ırkçılığını, tek bir ortak noktası bile olmayan siyasi Alman ırkçılığıyla yahut 500 yıldan fazla bir süredir Amerika'da var olan beyaz adam ırkçılığı ile bir tutmak kesinlikle mümkün değildir. Milliyetçi olduğunu söyleyen biri böyle düşünüyorsa kesinlikle cahildir, milliyetçi olmayan bir kişi söylüyorsa muhakkak kasıtlı davranıyordur.

Bir yanda bunlar yaşanırken, diğer yanda Atsız'ı örnek aldığını söyleyen –yine samimiyetinden kuşku duymadığımız- başka arkadaşlarımız da Türkçülüğü, Kürd karşıtı sıradan bir düşünce boyutunda ele alıyorlar. Birinci düşünce ne kadar yanlışsa bu ikincisi de aynı şekilde yanlıştır. Satih müdafaası askerlikte olduğu gibi ülkü sahasında da doğru bir yoldur. Atsız ve onun yetiştirdiği Türkçü nesil daima satih müdafaası yapmış, hat müdafaası ile zaman kaybetmemişlerdir. Bugünün şartlarında elbette ki kenar mahallelerden başlayıp meydanlara kadar şehirlerimizi kuşatan; uyuşturucusuyla, fahişesiyle, travestisiyle, otoparkçisiyle, kapkaççisiyle, tinercisiyle, silahlı çeteleriyle her yandan tedhiş hareketine başlamış olan Kürdlerle mücadele başlıca uğraşımız olmalıdır. Fakat Kürdü göz önünde tutup Türkleri geriden kuşatan başta Çerkesleri,

Gürcüleri ve Gürcü bozması Lazları, Yahudileri ve Yahudi dönmelerini, Arapları, Boşnakları, Arnavutları ve diğer gayrı-Türk unsurları, sırf “göz önünde Kürdler var” gerekçesiyle ihmal etmek tutarlı bir davranış değildir.

Atsız Beğ'in dost sohbetlerinde söylemiş olduğu bir sözü buraya nakletmekte fayda var. Türkler Türkçülük yaptıkları için diğerlerinin de kendi ırki davalarını güttüklerini iddia eden birkaç kişiden bahsedildiğine, Atsız Beğ gayet ciddi bir şekilde: **“Onlar bağırsaklarındaki solucanı vücutlarından bir parça mı zannediyor ?”** şeklinde cevap vermiş. İşte tutarlı davranış budur. Sizin bünyenizde hastalığa sebep olan bir solucan, bir bakteri, bir virüs sağlığınız için ne kadar tehlikeli ise milletler için de toplumun bünyesinde çeşitli toplum hastalıklarına sebep olan tek hücreliler de aynı ölçüde tehlikelidir. **“Kürdler kötü, Doğu Anadolu'yu alıp Kuzey Kürdistan yapacaklar. Çerkesler iyi, toprak talepleri yok, onlar sadece kültürel haklarını istiyorlar.”** dersiniz veya sessiz kalarak “sükut ikrardandır” pozisyonuna düşerseniz kendinize “Türkçü” dışında başka bir ad almanızı söylemekten başka çaremiz kalmaz.

Türkçülük, Türk tarihinin başlangıcı ile başlamış bir ülküdür. Türkler için tek doğru yoldur. Türkçülük başlı başına bir ideoloji değildir. Türkçülük bir hayat tarzıdır, dünya görüşüdür ve bir gönül meselesidir. Bütün iktisadi görüşler, devlet felsefeleri ve siyasi ideolojiler akla dayanan sistemlerdir. Akla dayalı oldukları için de aldattıcıdır, gelip geçirdirler. Bir gün yok olmaya mahkumdurlar. Oysa ki Türkçülük bir akıl meselesi değil, gönül meselesidir. Futbol takımlarının taraftarlığını yapanlar akıllarıyla değil gönülleriyle hareket ediyor. Takım on yıl boyunca şampiyon olamasa da taraftarlar takımlarını desteklemeye devam ediyorlar. Senin takımın şöyle kötü deseniz dahi onu sevdiği takımdan koparamıyorsunuz. Tanrı'ya inanan insan nasıl ki aklından önce gönlüyle yaratıcının varlığına inanıyorsa, Türkçülük de Türk ırkının Tanrı tarafından diğerlerine nazaran –adına kut denilen- üstün meziyetlerle yaratıldığına ve bütün Türklerin bir gün tek bayrak altında birleşeceğine gönülden inananların ülküsüdür. Türkçülük **Bin asır geçse de rastlanmaz onun bir eşine, Buyruk aldım diye ok fırlatıyor evdeşine** dizelerindeki gibi disiplinli olmaktır.

Devamı gelecek sayıda...

2005'TE OLACAKLAR !

■ ATILLA İDİL

adil@turanc.com

Her gazete ve dergi 2005 yılının falına bakar da biz bakamaz mıyız?Aha, işte biz de baktık.

TÜRKİYE'DE

CHP üç kongre yapıp araya da bir tane tüzük kongresi sıkıştırarak. CHP'de Genel Başkan adayı enflasyonu yaşanacak. Öyle ki CHP'ye Genel Başkan adayı olmayanlara kız verilmeyecek. Sene sonuna doğru ise Genel Başkan seçimindeki zorluklarının farkına varan CHP'liler bir TV kanalıyla anlaşacaklar. Bir eve sokulan 127 genel başkan adayı, muhteşem kaynana Semra tarafından sınanacaklar. Semra hanımın beğenmediği genel başkan adayı elenecek. Böylece CHP'liler yeni bir kongre yapmaktan kurtulup Genel Başkan adaylarını yakından izleme fırsatı bulacaklar.

R.T.E., yeni yılda Ayasofya Camiini Ortodokslara verip Patrik'in hayır duasını alacak. Sultan Ahmet Camisinin yarısını ise, Hahambaşı ile Diyanet İşleri Başkanının katıldığı bir törenle Yahudi cemaatine tahsis edip karşılığında da, meşhur Yahudi ansiklopedisi **Encyclopaedia Judaica**'ya girme sözü alacak.

Kıbrıs'ın Rumlara verilmesinin ardından İstanbul Yunanlılara; Çukurova, Şanlıurfa ve Konya ovaları İsrail'e, Sivas'ın doğusu Ermenilere, Trabzon bölgesi de Pontuslulara verilerek sistem tamamlanacak. Ankara ise Sabetayistler ve Kürtler tarafından ortak bir şekilde yönetilecek.

Mayıs ayına doğru Yeni Türk Lirası'ndan 5 sıfır atılması gündeme gelecek ve akabinde Yepyeni Türk Lirası, En Yeni Türk Lirası, Yeni Nesil Türk Lirası gibi paralar tedavüle çıkacak. Atatürk, Maliye Bakanı Unakıtan'ın rüyasına girip paradan resimlerinin çıkartılmasını emredecek. Bay Unakıtan, Atatürk'ün emrini babalar gibi yerine getirip paralara mısır ve tavuk resimleri koyacak.

Türklerin Türk, Müslümanların da Müslüman olmadıkları hakkında bilimsel(!) makale ve kitaplar ortalığı saracak.

Sabah ve Milliyet gazetelerinden sonra, Cumhuriyet gazetesi ve Aydınlık dergisinde de Fettoş ile ilgili röportajlar yayınlanacak. Cumhuriyet gazetesindeki röportajı Hikmet Çetinkaya yapacak.

Kurulacak olan yeni Kürt partisine AKP, CHP ve DYP'den de katılmalar olacak.

Barzani, R.T.E.'ye İsrail pasaportu verecek.

10 Kasım'da, Anıtkabir'de yapılan törenler sırasında Atatürk'ün mozolesinden gelen sesler korku yaratacak. Jeofizikçilerle CHP'liler birbirlerine girecek. Bedri Baykam "Bu Atatürk'ün sesi" derken Prof. Oğuz Gündoğdu ise bunun yaklaşmakta olan depremin habercisi olduğunu söyleyecek. Ağzı dalaşına dönen kavgaya müdahale etmeleri için Şener Üşümezsoy ve Zekeriya Beyaz gelecekler. Önce kavga edenleri döven ikili daha sonra hızlarını alamayıp sokağa çıkarak önlerine gelen herkesi dayaktan geçirecekler.

TV'ler yeni yeni yarışmalar düzenleyecek. Bir umumi helaya konulacak kameralar vasıtasıyla, o helanın 24 saati canlı olarak yayınlanacak. Her sabah bir hela müşterisi Kuşum Aydın'ın programına konuk olacak. Canlı yayında kadınlar birbirlerini yiyecek.

Uzaylılara tapan salaklardan sonra, planktonlara tapan manyaklar, terliksi hayvanları kutsayan geri zekalılar, amiplere özenen deliler memleketimizi saracak. Uyum yasalarından dolayı bunlara dokunulmayacak. Daha sonra ise amiplere özenenlerle planktonlara tapanlar birbirlerine girecek, bu durumdan yararlananlar ise terliksi hayvanları kutsayanlar olacak.

Ev kiliselerden sonra Ev Sinagogları, Ev Pagadoları da olacak. Öyle ki, bütün evler ibadethane olduğu için hiçbir evden elektrik, su vs parası alınmayacak. Belediyeler darboğaza girecek.

DÜNYADA

Dünyada savaş edilecek ülke kalmadığından, Amerika kendi içinde savaşımaya başlayacak. Kuzey-Güney Savaşı yeniden başlayacak.

Bin Ladin'in öldüğü yolunda haberler çıkacak. Ama Bin Ladin, yeni bir kasetle hayranlarının karşısına çıkacak. Yeni kaseti milyon barajını geçen Bin Ladin'e Gremi ödülü verilecek.

İsrail, Kuzey Irak'ta bulunmadığını tekrarlayacak. Beyanati veren İsrail Dışişleri Müsteşarının yanındakilere dönüp "deermişim" dediği kameralara yansıyacak. Türkiye Hükümeti Sion perestliğini sürdürerek onlara hemencik inanıverecek. (Allah Allah! Acaba neden?)

Deprem ve Tsunami'nin vurduğu G. Doğu Asya ülkelerini bir de Unakıtan vuracak. Türkiye'de zam yapacak bir şey bırakmayan Bay Maliye Bakanı, hızını alamayıp Hindistan, Endonezya, Seylan gibi ülkelerde de iğneden ipliğe her şeye zam yapacak. Adı geçen ülkelerin hükümetleri Türkiye'ye savaş notası verecek. Savaş notasını müzik notası sanan R.T.E., bu notayı alıp Adnan abisine verecek. Adnan Abi bu notalardan Roman havasında beste yapacak. Nota veren ülkeler dumura uğrayacak.

Her ay yeni bir Bilgisayar virüsü çıkacak. Sonra onları yok etmek için yeni yazılımlar piyasaya sürülüp bütün dünya, bir kez daha kazıklanacak.

Her ay yeni bir grip virüsü çıkacak. Sonra da onları yok etmek için yeni aşılar çıkartılarak bütün dünya bir kere daha sağlık dolacak.

George W. Bush'un, Papa'nın ve Prens Charles'ın gizli Müslüman oldukları hakkında haberler çıkacak. Bütün İslam dünyası sevinçten delirecek. Buna karşılık Katolik Kilisesi bir ferman yayınlayarak "içine şeytan girdiği için deliren" bütün Müslümanların yakılarak kutsanması gerektiğini bildirecek.

Berlusconi, dostu R.T.E.'yi günahlarından arındırmak için yakmak üzere Türkiye'ye resmi bir ziyaret yapacak. Tam ateşin başında, R.T.E'nin Arapça'ya yakın bir Ortadoğu diliyle bir şeyler dediği duyulacak. Bunun üzerine Berlusconi, R.T.E.'yi yakmaktan vazgeçip öpecek.

Hatta hızını alamayıp Emine'yi de öpecek. Ama her Müslüman'ın böyle iyi Katolik dostları olmadığından dolayı dünyada Müslüman kalmayacak.

ŞEHİTLER ÖLÜR

Musul Şehitlerinin anısına

Hani, o türkü düştü yadıma;
"Yüce Balkanları duman kaplamış,
Yine mi gurbetten kara haber var..?
Seher vakti burda kimler ağlamış...
Çimenler üstünde göz yaşları var..!"

Bir miras bıraktım yetim balama,
"Türk ölür, vatan sağ kalır"

Vatan namus

Ve namus özgür.

Eğer satarsan onu üç pula,

Düşünme o zaman, şehitler ölür..!

Dünyayı kanınla yudun arıttın,
Kölelik görmedi kahraman ırkın,
Zalimden korkma, hainden sakın,
Öl, öldür ülkünün izlerini sür.
Nabzını tutmazsan garbın ve şarkın,
Ve işte o zaman şehitler ölür..!

Otağının eşiğinde yılanlar,
Dağlarını domuz talamış, kuduz!
Ey Öksüzüm!

Ocağını söndüren o hilekarlar,
Dahilinde, haricinde bedhahlar;
Susarsan, çıkmaz ise sesin gür,
Korkarsan eğer şehitler ölür..!

Avrupa'dan, Asya'dan, Yemen'den Şam'dan,
Ağıtlar getirir Türk'e, kara bulutlar..!
Hakk ile çıkarken Ergenekon'dan,
Yeşermişti tüm dünyada umutlar..
Nur akıyordu, Yenisey'den, Nil'den, Tuna'dan
Haberin var mı?
Genç Osman'dan,
Kür Şad'dan, Alp Er Tunga'dan?
Haberin yok mu?
Sakarya'dan, Malazgirt'ten Mohaç'tan ?
Oku fermanlarını, defterlerini dür..!
Eğer dürmez isen şehitler ölür..!

21.12.2004
Cengiz ASLAN

17 ARALIK 2004 ZİRVESİ ve SONUÇLARI

■ ELNUR HASAN MİKAİL

Selçuk Üniversitesi Yüksek Lisans Öğrencisi

Neredeyse aylardan beri Türkiye medya ve basınında “AB kapısına dayandık”, “Müzakere tarihi alacağız”, “Yolun sonuna geldik” ve sair tarz haberler dolaşmaktadır. Sanki 17 Aralık sonrası Türkiye yeni bir sürece giriyor havası verilmektedir.

AKP tek başına iktidara gelenden beri bu neredeyse bu şekildedir. Her olayda, hükümetin her adımında basın ve medya hiçbir eleştiri yapmadan, sadece iktidar yanlı haberler yapmaktadır. Bunu doğal olarak karşılayabiliriz. Çünkü basın ve medyanın başka alternatifi bulunmamaktadır. Herkesin gözü önünde Uzan grubuna neler yapıldığının şahidi olduk. Belki diğer dev medya ve basın da eğer hükümet aleyhinde haber yaparsak bize de aynısını yaparlar korkusu içerisinde olduk. Bu nedenledir ki, iktidarın yaptığı her adımı sanki gerçekten Türkiye’nin faydasına bir şeyler yapıyorlarmış gibi halka yutturmaya çalışıyorlar.

Daha 17 Aralık, 2004 tarihine gelmeden Avrupa’nın 2. gücü diyebileceğimiz Fransa, Türkiye’nin tam üyeliğine sıcak bakmadığını açıkça belli etmiştir. Fransız kamuoyunun Türkiye’nin üyeliğine genellikle hayır dediği de yapılan anketler aracılığıyla tespit edilmiştir. Bu anlamda Fransız cumhurbaşkanı Jacques Chirac, Türkiye’nin tam üyeliği için referandumda gideceklerini söylemiştir. Fakat THY’ye alınan uçaklar için Airbus tipi uçakların tercih edilmesi ve ihalenin Avrupa’ya verilmesi bir bakıma Fransa’yı yumuşatmıştır.

Aynı şekilde Almanya başbakanı her ne kadar Türkiye’nin tam üyeliği için sıcak bakıyor gibi gözükse de, Almanya’da yapılan anket araştırmaları, bu ülkede her 3 kişiden birinin Türkiye’nin üyeliğine karşı çıktıkları sonucunu ortaya çıkarmıştır.

Peki 17 Aralık, 2004 akşamı ve ertesi günü Türkiye’de estirilmeye çalışan bayram havası neyin nesi oluyor?

Yine basın ve medyanın boş balonlar oluşturarak her olayda olduğu gibi yine de hükümetin başarısızlığını halka başarı ve zafer olarak yutturmaya çalışma çabaları. Bu senaryolar Türkiye’nin uluslararası arenada imajını küçülten uydurma haberlerdir. Türkiye AB’ye girmek için her şeyini feda edebilecek bir konuma oturtulmak istenmektedir. Zirvenin ertesi günü Ankara’da yapılan sanki savaş galibiyeti alınmış gibi düzenlenen şovlar da bunun bir göstergesidir.

Mantıkla düşünelim, gerçekten Türkiye 17 Aralık’ta diplomatik bir zafer kazanmış mıdır? Benim şahsi görüşüm kesinlikle hayırdır. Türkiye’nin önüne sadece müzakerelere başlamak için Rum Kıbrıs’ı tanımak şartı konmuştur. Tek şart bu değildir. Yazılı olarak Türkiye’ye sunulmasa da Jacques Chirac’ın açıklamalarını hepimiz duyduk. Eğer bilmeyenler varsa, tekrarlamakta fayda vardır. Fransa cumhurbaşkanı, Türkiye’nin ermeni ölümlerini tanımaması halinde Fransız halkının referandumda Türkiye’nin Birliğe tam üyeliğine hayır diyeceklerini ifade etmiştir. Peki biz neyi kutluyoruz? Nedir bu rezalet izlenimi veren şov içerikli kutlamalar ve sanki ülke fetih etmişiz gibi millete yutturulmak istenen uydurma yalanlar? İfade çok açık ve nettir ve anlaşılmayacak bir olay da yoktur! Ermeni ölümlerini Türk tarafı tanımazsa tam üye olamaz anlamına gelir diplomatik dilde. Tabii ki, soykırımını tanıdıktan sonra Ermenilere maddi manevi tazminat ödeyeceksiniz diye de söylemez Fransa cumhurbaşkanı. Ama bunun dolaylı olarak bu anlama geldiğini görmemek bir cehalet olurdu sanırım. Yakın geçmişe bir göz atalım. Almanya’ya Yahudilere yaptıkları soykırımı kabul ettirildi ve sonrası? Almanya sözde katledilen Yahudilerin akrabalarına yüklü para cezası ödemeye çarptırıldı. Olay sadece bu kadarıyla da kalmadı. Olay sonrası, Almanya Yahudilerden özür dilemiş, Yahudi kökenli insanları ülkesine her hangi bir vize uygulaması yapmadan kabul etmeye başlamıştır.

Yahudi kökenli olduğunu ispat eden herkes Almanya'ya sığınma hakkı elde etmiş oluyor. Bu uygulamaya göre Almanya soykırımı yaptığı Yahudilere kucak açıyor ve tüm Yahudileri ülkesine tekrar göçmen olarak kabul etmektedir. Türkiye açısından baktığımızda da aynı olayların olmayacağını kim garanti edebilir? Türkiye'nin Ermenistan devletine tazminat ödemeye mahkum edilmesini kabul etmek bir zafer olabilir mi? Asla!

Bu yüzden 17 Aralık sonrası Türkiye tarihinde bir dönüşüm süreci yaşanmıştır tabii ki. Bu dönüşüm süreci doğal olarak basın tarafından AKP'nin zaferi olarak lanse edilmiştir. Fakat bu adım, Türk milliyetçilerini sinirlendirmiş ve çileden çıkarmıştır. Buna göre de bazı dış merkezli haber kaynakları Türkiye'de milliyetçi kesimin büyük tepkisine yol açan AKP dış siyasetini eleştirmiştir. Yine Rum Kesimini tanımak da dolayısıyla kısa süre sonra Kıbrıs'ın Yunan kontrolüne geçmesi anlamına gelecektir. Zirveden çıkan sonuçların ayrıntılarını analiz edelim. 1999 Helsinki zirvesini müteakiben Türkiye'ye tam üyelik sürecinde Kopenhag siyasi kriterlerine tam uyum sağlaması halinde şartsız kabul edileceği açıklanmıştır. Fakat 17 Aralık, 2004 Zirvesi itibarıyla Rum Kesimi artık AB'nin bir parçasıdır. Bu yüzden Türkiye AB'ye girecekse Birliğin üyesi olan Rum Kesimini, meşru Kıbrıs hükümeti olarak tanısin şartı kondu Türkiye'nin önüne. Bunun akabinde ise Türkiye'ye müzakerelere başlama adı altında 3 Ekim 2005 tarihi formalite icabı olarak verilmiştir. Yine AB tarafından ustaca düzenlenmiş tipik bir oyalama taktiği politikası. Ardından da namı değer meşhur basın ve medya tarafından halka yutturulmaya çalışılan, **işte zafer, Avrupa fatihi Erdoğan, Avrupa'ya giriyoruz, gençlerimiz iş bulacak, yabancı sermaye geliyor** başlıklı ve sair tarzda uyduruk yalanlar. Bugün AB işsizlik içinde yüzmektedir. Zaten Birliğin en büyük ortağı Almanya'da resmi istatistiklere göre 9% civarında bir işsizlik oranı mevcuttur. Bu da Türkiye'deki işsizlik oranı ile aynı düzeydedir. AB'de buna önlem olarak sigorta vardır. Türkiye'de ise bu yoktur. Hükümetin işsizliği önlemeye yönelik hiçbir istihdam politikası bulunmamaktadır! Sanki AB'ye tam üye olunca ki, bu da ancak 10 sene sonra olması mümkün olan ve düşük ihtimalli bir imkandır, AB getirip cebimize para koyacak gibi bir hal vermeye çalışıyorlar hadiselerle.

Avrupa kendi işsizlik problemini çözemiyorsa, Türkiye'nin işsizliğini nasıl çözsün? Bütün bunlar Türkiye'yi bölmeyi kendine kutsal bir hedef seçen mevcut iktidarın uydurduğu kırmızı yalanlardan başka bir şey değildir. Hükümete gelenden beri ülke problemlerinin çözümü yolunda hiçbir somut adım atmayan AKP iktidarının sonu bana göre ve tüm milliyetçi kesime göre gelmiştir. Büyük Türk ırkına bunlar yapılamaz! Bunları yapanlar ancak bölücüler ve Türkiye'nin menfaatini düşünmeyen, gözetmeyenlerdir.

Ben daha satılan topraklardan bahsetmedim. Türk tarihinin hiç bir devrinde gözükmemiş şekilde, yabancılara mülk ve toprak satışı kolaylığı getirilmiştir. Yabancılara karşı uygulanan toprak satışı kısıtlaması ortadan kaldırılmıştır. Geçen gün bir TV kanalında Tapu ve Kadastro müdürünün Vural Savaş'ın sorularına saçma sapan cevaplar verdiği bir program izledim. Diyor ki, sayın Tapu ve kadastro müdürü, bunu Türkiye'ye yabancı sermaye çekmek için yaptık. Sonuç ise korkunç, sadece 1 milyar dolar sermaye çekilebilmiştir bu proje kapsamında Türkiye'ye. Bir de, ülkeye yabancı sermaye çekiyoruz diye topraklarını satışa çıkaran bir hükümet nerede, dünyanın hangi ülkesinde görülmüştür? Belki Afrika'da bazı kabilelerde böyle durumlar olabilir. Ama Türk halkı Afrika kabilesi değildir! ... ve bize böyle hakareti eden mevcut hükümet artık zannımca kendisine düşeni yapmalı ve istifasını sunmalıdır diye düşünüyorum. Türkiye'de bizler olduğumuz müddetçe kimse bu ülkeyi satamaz, parçalayamaz ve bölemez. Türkiye Türklerindir. Milliyetçileri olmayan toplumlar bölünür ve yok olabilir. Türkiye'de ise yeteri kadar milliyetçi bulunmaktadır ve bunların hesabı günü geldiğinde sorulacaktır inancındayım. Ülkeye yabancı sermaye çekeceğiz diye yalanlar atarak, Türkiye topraklarının %10 unu yabancılara satmışlardır. Bodrum'da İngilizlere beş bin konut satılmıştır, AKP iktidarından bu yana. Bu milletle bu şekilde alay etme hakkınız yoktur sayın AKP. Kendi baba malınız gibi satmaya çalıştığımız ülke toprakları için kanlar döküldü, şehitler verildi. Bu artık bardağı taşıran ve sabrımızı bitiren son noktadır. Ülke bütünlüğüne zarar getirmeden yabancı sermaye çekmek için daha bilinçli metotlar vardır ve onları yapmak yerine toprak satışı yapan tüccar zihniyetli yönetime bu kadarı da pes doğrusu diyorum. Türkiye'ye yabancı sermaye çekmek için başka yöntemler olduğunu yazdım, bu konuda gelecek yazımda diğer ülke örneklerinin tecrübesi doğrultusunda bahsedeceğim.

KAHRAMANLARIN ÖLÜMÜ

(Musul'da ABD kontrolü altındaki bölgede Barzani köpeğinin karargahına birkaç yüz metre mesafede pusuya düşürülerek şehit edilen 5 polisimizin aziz hatıralarına...)

Gerilir zorlu bir yay
Oku fırlatmak için;

Gece gökte doğar ay
Yükselip batmak için.

Mecnun inler, kanını
Leyla'ya katmak için.

Cilve yapar sevgili
Gönül kanatmak için.

Şair neden gam çeker?
Şiir yaratmak için.

Dağda niçin bağrılır?
Feleğe çatmak için.

Açılır tatlı güller
Arılar tatmak için.

Göğse çiçek takılır
Solunca atmak için.

Tanrı kızlar yaratmış
Erlere satmak için.

İnsan büyür beşikte
Mezarda yatmak için.

Ve.....

KAHRAMANLAR CAN VERİR
YURDU YAŞATMAK İÇİN...

H. Nihal ATSIZ

1931

TÜRKÇÜLÜK DÜŞMANLIĞINDA SİNSİ BİR YOL

■ NEJDET SANÇAR

Türkçülük düşmanlığı, Türklük düşmanlığının sinsi yollarından birisidir. Bu vatanın ve bu milletin sahibi bulunan millete, açıkça ve erkekçe düşmanlık edemeyenler, düşmanlıklarını öteden beri, Türkçülüğü çeşitli şekillerde kötöleme ve yerme yolu ile yapmaya çalışmışlardır. Ve hâlâda bu yoldadırlar.

Türkçülük durmadan yerilir ve böylece, fikir meseleleriyle doğrudan ilgisi bulunmayan büyük kütlelerin kafasında, kalblerinde veya şuur altlarında korkulu, çekinilmesi veya hiç değilse kendisinden uzak durulması gereken bir kavram haline getirilirse, bu, elbette ki Türklük için bir kayıp, Türk düşmanları içinse kazanç olacaktır. Düşmanlar, Türklüğe yönelmiş çalışmalarını, onun için, bu yolla yapmaya çalışmaktadırlar.

Bu sinsi yol ile saldırılanlar, sadece, yaşamakta olan Türkçüler değildir. Vatan topraklarına karışmış eski Türkçüler de, bu iblisçe oyunun hedefleri olmaktan kurtulamamaktadırlar.

1908 sonrasının değerli kalemlerinin ve bunlardan Ziya Gökalp ile Mehmet Emin Yurdakul'un, Türk düşmanları tarafından sık sık saldırılara uğramalarının sebebi budur. Çünkü Gökalp, Türkçülük ülküsünün sistemleştirilmesi yolunda unutulması imkânsız bir hizmet yapmıştır. Mehmet Emin ise, o büyük ülküyü, manzumeleriyle gönüllere doldurmuştur. Diğer Türkçüler gibi, bu iki değerli kalem de, bu sebepten sevilmede, sayılmaktadırlar.

Türk milletinin birbiri ardından gelen nesilleri, bu oğullarını, elbette ki, lâf olsun diye tutmuş ve saymış değildir. Bugün tarihe mal olmuş ve tarihten, hakkı olan yeri almış bütün Türk uluları gibi, onlar da, yaptıkları hizmetler dolayısıyla sevilmişler, sayılmışlardır.

Ziya Gökalp; Türklük şuurunu, Türklüğün bütünlüğünü, Türk ülküsünün mânâsını ve mâhiyetini; kısacası Türkçülüğü derli toplu bir hale getiren ilk Türk oğludur.

Bu hizmeti, sadece ilmi ve fikri eserleriyle yapıp kalmış da değildir. Ana meseleleri; mısralar, beyitler ve dörtlükler şeklinde fikir komprimeleri haline getirmiş; böylece, kafalara ve gönüllere kolayca yerleşmesini sağlamıştır.

Türklüğün; kavim, kabile, boy adlarıyla bölünmesinin mânâsızlığını:

**Deme bana: Oğuz, Kayı, Osmanlı..
Türk'üm; bu ad her unvandan üstündür...**

Mısraları ile dile getirmiş, soyumuzun vatanının, ne sadece batıya göçmüş Türklerin yurdu, ne de doğuda kalmış olanların ülkesi olmadığı gerçeğini:

**Vatan, ne Türkiye'dir Türklere, ne Türkistan,
Vatan; büyük ve müebbet bir ülkedir: Turan!**

Beytiyle formülleştirmiş; Türkçülük ülküsünün büyük hedefini, şu kısa heceli mısralarla kafalardan gönüllere aktarmaya çalışmıştır:

**Demez taş, kaya;
Yürürüz yaya..
Türk'üz, gideriz
Kızılma'ya...**

Hiçbir resmi mecburiyet, hiçbir sinsi zorlama; çekinmeden doğan hiçbir endişe olmadan, tabutunun arkasından sessizce, fakat gözleri ıslak olarak yürüyen mahşeri kalabalık, onun, bu millete yaptığı hizmetin, o millet tarafından dile getirilmiş reddi mümkün olamayan delillerinden en mânâlısı değil midir?

Mehmet Emin Yurdakul ise, hayli kuru sayılabilecek bir kalemin sahibi olmasına rağmen, bu millettten "Türk Şâiri" unvanını ve rütbesini almış insandır.

Onun şiirleri; barış günlerinde köylerde, savaş yıllarında siperlerde okunmuştur. Çanakkale'de yurtlarını süngüleriyle korumak için düşmanın üzerine yürüyen askerlere, o şiirlerle, vatan ve millet heyecanı verilmiştir.

Ve o kadirbilir Birinci Dünya Savaşı nesli, siperlerden "Türk Sazı" şâirine gönderdikleri yazılarda, "Türklüğün ruh babası !" diye hitap etmişlerdir.

İnsanlık tarihinde, milletinden böylesine yüksek bir unvan almış kaç kişi gösterilebilir?

Kendilerine, bir takım kulplar takılarak saldırılan ve daha yerinde bir söyleyişle, saldırılmaya yeltenilen insanlar, işte bu Türklerdir.

Hiçbir insan kusursuz değildir. Tarihin bütün insanların, hattâ en büyüklerinin bile kusurları vardır. Bu kusurlar elbette ki söylenecek, yazılacaktır. Kusurları saklamak, saklamaya kalkmak lüzumsuzdur, mânâsızdır. Esasen mümkün de değildir. Ama, insanları, ne şu veya bu kusurlarını öne sürerek inkâra kalkmak doğrudur, ne de kusurlarının üzerine sünger çekmeye kalkışmak...

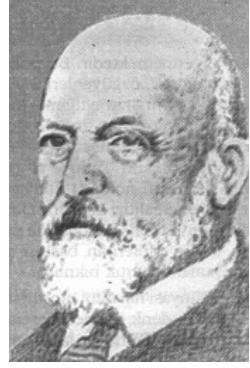
Ziya Gökalp ve Mehmet Emin, temeli ve hareket noktası Türkçülük düşmanlığı olan gayelerle yakılmaya, yıkılmaya çalışılmaktadır. Fakat bu, boşuna bir gayrettir.

*

Dikkat edilirse, ölü Türkçülere saldırmak ve onları kötü yollara sapmış göstermek suretiyle, Türkçülüğü, dolaylı yoldan hançerlemeye yeltenenlerin büyük çoğunluğu, milliyet düşmanlarıdır. Bunlar, Türkçülük ülküsüne: “Bu ülkü kötüdür!” diye saldıramadıkları, başka bir söyleyişle bu derece yürekli olmadıkları için, bu fikrin eski mensuplarının kabirleri üzerinde tepinerek gürültü yapmaktan medet ummaktadırlar. Ama bunun mertçe, erkekçe, Türk’çe bir yol olmadığı muhakkaktır. Fikri haysiyet sahibi, ciddi ve şerefli insanların yolu, elbette, bu yol olamaz.

Günümüzün Türk milliyetçileri, kendilerinden önce yaşamış Türkçüleri, fikirleri ve bu yola yapmış oldukları hizmetler dolayısıyla takdir etmekte ve beğenmektedirler. Yarınkiler de öyle yapacaklardır. Çünkü insani ve mantıki yol budur.

Türkçülük tarihinde yer almış bütün Türklerde, şüphesiz, eksikler ve kusurlar bulmak mümkündür. Ama bunlar, ancak, ciddi fikir ve ilim adamları tarafından yapılan incelemelerle tespit edilir. Türk ve Türklük düşmanları tarafından, hizmet edilmekte bulunan yabancı dâvâlara yarar sağlamak maksadıyla ortaya atılan iddiaların, hiçbir değeri olamaz.

Türkçülere ve bu yolla Türkçülüğe böyle sinsice saldırıların büyük çoğunluğunun, dış dâvâların hizmetinde kişiler arasından çıktığı, bu meseleler ile ilgili olanların malumudur. Hangi merkeze bağlı bulunursa bulunsun, kızıl dâvânın bütün mensupları bu yolun yolcusudur. Güneyden beslenen millet ve milliyet düşmanı “İttihad-ı İslâmcı”lar bu yoldadırlar. Kısacası, Türkiye’yi içerden vurmak yolundaki bütün Türk düşmanları, bu işi, Türkçülük düşmanlığı yolu ile yürütmeye çalışmaktadırlar.

Ama gayretleri boşunadır. Türk soyu üç bin yılı aşkın tarihinde nice fırtınalara, nice kasırgalara göğüs germiş; karşılaştığı bütün tehlikeleri, Tanrı vergisi olan yüce vasıflarıyla atlatmıştır. Bütün Türk düşmanları, önünde, sonunda dize getirilmiştir. Bu sebeple, bugünkü düşmanları bekleyen âkıbet de, elbette ki, öncekilerinkinden farklı olmayacaktır.

Kurt, geç ve yavaş da olsa uyanmaktadır. Genç Türkçü nesiller, günden güne artan sayıları ile, ata armağanı yurtlarını kaplama yolundadırlar. Yani, Türkiye’nin kaderine Bozkurt neslinin hâkim olacağı günler, pek uzaklarda değildir. İşte o zaman, kuzeyin ayısına da, güneyin devesine de, şuraların buraların sırtlanları, timsahları vesairesi de, kaçacak delik arayacaklardır. Ama o deliği bulacaklar mı? Bunu zaman gösterecek.

16 Aralık 1973;
ÖTÜKEN Sayı 121;
OCAK 1974

YADSINAN BİR GERÇEKLİK: VAROŞLAR

■ ALTAY GÖKBÖRÜ

Varoşlar... Her şeyleri ile kentlerin en büyük sorunu. Düzensiz yerleşim, imarsız ve dayanıksız yapılar, yoksulluk, çaresizlik... Bugün varoşlarla ilgili belli başlı özellikler. Peki varoşlar, sadece bu mu? Varoşlar bundan mı ibaret? Hayır. Bunlar, varoşlarla ilgili, buzdağının görünen yüzü. Bir de görünmeyen yüzü var.

Varoşlar, kentlerin etrafında oluşan yerleşim birimleri. Yani merkezi kuşatan yerleşimler. Aslında varoşları da, önemli kılan. Kentlerin etrafında ve onları kuşatan bir biçimde oluşması.

Doğada bir kural vardır. Basınç, dıştan içe doğru olur. Bu kural, doğa bilimlerinde olduğu gibi sosyal bilimlerde de böyledir. Bu kuralı sosyal bilimleri uyguladığımızda şunu söyleyebiliriz. Merkezi kuşatan çevrenin, merkeze etkisi, merkezdekilerin, çevreye etkisinden daha fazladır.

Bugün varoşlar, özellikle Kürtler ile diğer yasadışı örgütlerin uzantılarının ve “sindirilmiş” Türklerin yaşadığı yerler konumuna dönüştürülmüştür. Gerek PKK, gerekse de diğer bölücü, şeriatçı ve komünist örgütlerin karargâhlarına dönüşmüştür. Böylece kentlerin etrafına yerleşen bu unsurlar, böylece kent merkezleri üzerinde istedikleri gibi etki yaratabilmektedirler.

ABD-AB imzalı bu tasarım, Türkiye’de ulusu sindirmek için gerçekleştirilmek istenen bir tasarımdır. Bu çok yönlü bir çalışmadır. Doğu ve Güneydoğu Anadolu’dan getirilen Kürtler, buralara yerleştirilip, kent merkezlerine salınmakta, böylece kent merkezlerinde her türlü suçlarda, bir patlama yaşanmasına neden olmaktadır.

Peki bu durumla karşılaşan merkez insanı ne yapmaktadır? Burada iki durumla karşılaşmaktayız. Birincisi, buna karşı bir örgütlenmekten ve bu durumla mücadele etmekten çekinen, korkmuş ve sinmiş topluluklar. İkincisi de İstinye kaynaklı (bilindiği gibi ABD İstanbul Konsolosluğu, İstinye’dedir) televizyon programlarının etkisi ile bu durumu fark etmemiş topluluklar. Yani iki durumda da, karanlık bir gelecek önümüzdedir.

Her geçen gün varoşların, yani çevrenin, merkeze olan baskısı artmaktadır. Kapkaç, gasp, cinayet, ırza tecavüz, adam ve kadın kaçırma, fuhuş, uyuşturucu olaylarındaki artış, bu durumun en açık göstergesidir. Varoşlar, günümüzde başlı başına bir yanardağ özelliği taşımaktadır ve bu yanardağın patlama zamanı yaklaşmaktadır. Ayrıca varoşlar, barındırdığı insan özelliği bakımından potansiyel terör örgütü militanı yatağı, suç örgütü yatağıdır.

Varoşlarda terör örgütleri ile suç örgütleri el birliği yapmış ve birlikte çalışmaya başlamışlardır. Buralardaki ilköğretim okulları ile liselerin önlerine çöreklenen suç çeteleri, ufacık, gencecik yavruları, avuçlarının içine almakta, suçun içine çekip, yaşamlarını karartmakta ve daha sonra PKK, DHKP-C, İBDA-C ve Hizbullah gibi terör örgütleri için eleman yetiştirmektedirler.

Böyle durumlarda bile uyuyup, olan biteni anlamak istemeyen birçok insanımız, içinden çıkılamayacak durumlar oluştuğunda ne yapacaktır? Yanıtı basit. Hiçbir şey. O anki duruma uyum sağlamaya çalışacak ve inanın bir çok kişi bunu başaracaktır (!) .

Peki bu durumda ne yapılması gerekir? Öncelikle sosyologlarımız, yapacakları bilimsel araştırmalarla, bu durumu ve çözümlerini bütün yönleriyle ortaya koymalı ve ortaya konan çözümleri de, devletimizin uygulamaya koyması gerekir. Eğer devletimiz bu görevini yerine getiremezse, milliyetçiler ve vatansever gerekeni yapmalıdırlar. Tabii bunun için yapılması gereken en önemli şey, kendi içimizdeki çekişmeleri bir kenara bırakıp, birlik olmaktır. Daha sonra ise varoşlarda da örgütlenerek, buralarda yaşayan (TÜRK) insanlarımızı kazanmaktır.

Tanrı Türk’ü Korusun!

AZERBAIJAN'DA DEMOKRATİYA

■ SEVİNÇ MAMMADOVA

Azərbaycan'da Demokratiyadan və İnsan haqlarından danışmaq qeyri - mümkündür!

Bildiyimiz kimi Azərbaycan artıq 14 ildir ki, müstəqillik elde edərək, demokratik bir dövlət kimi tanınmağa cəhd etməkdədir. Azərbaycan'ın Avropa Şurasına üzv olmasını (2001-ci ildə) və ölkə Parlamentinin Esas İnsan hüquq və azadlıqlarının müdafiəsi (25 Dekabr 2001 ci il) haqqında Konvensiyasını imza etməsini Demokratiyaya bir addım kimi qiymətləndirmək olar. Çünki, demokratiyanın varlığının ən dəqiq göstəricisi yeni *“Demokratiyanın kompası”* insan haqlarıdır.

Azərbaycan Dövləti'nin Konstitusiyasının [Anayasa] İkinci bölməsi (Üçüncü fəsil, Məddə 24-71) bütünlüklə əsas insan hüquq və azadlıqlarından bəhs olunur. Tez –tez dövlət memurlarımız fəxrle qanunlarımızın yüksək səviyyədə olmasından danışirlar. Amma Çörçil *“En yaxşı Qanun en yaxşı yazılanı deyil, en yaxşı icra olunanıdır.”* demişdir.

Nezər yetirək. Hal-i hazır ki reallıqlarla müqayisədə demək olar ki, Konstitusiyamızın heç bir maddəsi icra olunmur. Vətəndaşların müraciət etmək, cəmiyyətin və dövlətin siyasi həyatında, dövlətin idarə olunmasında iştirak, söz və mətbuat azadlıqları, məhkəmə təminatı hüquqları, bir sözle insanların konstitusional hüquqları dövlət memurları tərəfindən məhdudlaşdırılır və ya əskər hallarda kobudcasına bozulur.

Avropa Şurasına üzv olduğdan sonra bir sıra uhdəlikləri nəzərə alaraq, Avropa standartlarına uyğun qanunlar qəbul olunmuşdur. Amma təəssüf ki, bu qanunlarımızın icra və icrasına nəzarət mexanizmi **YOX** dərəcəsidir ki, bunun da başlıca səbəbi müstəqil məhkəmələrin olmamasıdır. Azərbaycanda insan haqlarının kobudcasına bozulmasının əsas səbəblərindən biri seçkilərin anti - demokratik şəraitdə keçməsidir. Daha doğrusu insan haqlarının pozulması seçkilərdən başlanır. Son prezident seçkilərində hakimiyyətin zəbt olunması ölkədə haqsızlıqların inkişafını gücləndirdi. Ölkədə tугyan edən rüşvəthorluq üzündən təhsilin səviyyəsi aşağı düşmüş, monopolyalar yaranmışdır.

Dövlət memurları öz səlahiyyətlərindən amansızcasına sui – istifadə edirlər.

Qəzet redaktorlarının həbs edilərək, cinayət məsuliyyətinə cəlb olunması “demokratik” bir dövlətdə mətbuat azadlığının hansı səviyyədə olmasına həqiqi nümunədir.

Azərbaycan'da muhalifəti təmsil edən və anti-millət rejimlə mübarizə aparan insanlar və onların ailələri mütləq olaraq təzyiqlərə məruz qalırlar. Əgər həmin insanlar üzləşdikləri haqsızlıqlara qarşı mübarizə aparmaq istəsələr, o insanları “Vətən haini” adlandıraraq ya həbs edirlər və ya həmin insanı vətəni tərk edərək Avropa dövlətlərinin birində siyasi sığınacaq almaq məcburiyyətində qoyurlar.

Son 12 ildə Azərbaycanda bu proseslər demək olar ki, sürətlə inkişaf etməkdədir. Azərbaycanın dövlətçiliyi namına, millətimizin mənafeyi, erazi bütövlüyü uğrunda mübarizə aparmaq ezmində olan insanlar doğmalarını Azərbaycanda qoyaraq vətəni tərk edirlər. Hal-i hazırda yüzlərlə alimlərimiz, sənəkarlarımız, mədəniyyət və incəsənət xadimlərimiz, iqtisadçılarımız, hüquqsunəslərimiz Hollandiya'da, Norveç'də, İsveçrə'də və digər Avropa dövlətlərində siyasi sığınacaq almışlar. Bu vəziyyətdə onlar Azərbaycan'da cərəyan edən siyasi proseslərdən kənarda qalmışlar. Bu H. Əliyev siyasətinin ana xəttini təşkil edirdi. Çünki ölkəni öz mənafeyi namına idarə etmək üçün ilk öncə onun üçün idarə olunabilecek məlumatsız, ehtiyac içərisində yaşayan kütlə lazım idi. Bunun üçün də yuxarıda sadələşdirdim vətənpərvər və millətçi insanları məqsədli şəkildə Azərbaycan'dan uzaqlaşdırdı.

Bütün yuxarıda qeyd etdiklərimi nəzərə alaraq, belə bir qənaətdə gəlirəm ki, insan haqlarının bu dərəcədə taptalandığı memləkətdə Demokratik dövlətdən bəhs etmək hələ tezdir.

Tanrı Türk'ü və Türk yurtlarını korusun!

MACARİSTAN'IN DÜNÜ ve BUGÜNÜ

■ BAKONYİ GABOR

MACAR TURANCISI

Macar halkı 896 yılında Karpat-havzasına vardı. Efsanelere göre bu geliş, Macarların ikinci gelişiymiş. Eski Macarlar Hunların ve Avarların izlerinden gelerek vardılar. Macar hükümdarlar; Hun Atilla'nın torunları olduklarını söylemişler. Macarlara beraber Karpat-havzasına birkaç Türk oymağı da geldi. Bu Türk oymakları Hazar İmparatorluğuna karşı ayaklanarak Macar oymaklarıyla beraber gelmişler. Karpat havzasında kalmış Avarlar da katılmışlar. Eski masallara göre Erdel'de yaşayan ızgiller Atilla ölümünden sonra da Karpat-havzasına kalmışlar, ve onlar tarafından çok eski, Göktürk abeceye benzeyen bir abece kullanılır. Macaristan'ın Hükümdarları 1301 yılına kadar Almos [belki Almış] ve oğlu, Arpad soyundan seçildi. Bu çağda başka Türk oymakları da katıldılar, mesela Peçenekler ve Kumanlar. Macarların bir kısmı doğuda kalmış. Bir süre içinde Macar krallar elçilerle zaman zaman doğuda kalan Macarlara haber göndermişler, ama 1235 yılından sonra, Moğol harpleri yüzünden bağlantı kesildi.

Bu bağlantı iki yıl önce yine bulunmuş. Kazakistan'da Torgay kapısında Macarlar bulunmuş. Bu Macarlar Macar dilini maalesef yüzyıllar boyunca unutmuşlar, ancak Kazakça konuşabilirler. Macar dili çok eski bir dil, sözleri ve dilbilgisi dünyanın her dilinden çok farklı, ama Türk diline biraz benzer. XVIII. yüzyılda dilbilimciler dünyanın dillerini sistemleştirmeye başladığı zaman politik bilim adamların işine karıştı. Fin-Ugur dil ailesinin teorisi Macarlardan nefret eden, Macarları baskı altında tutan Avusturya İmparatorluğunun hoşuna gitti. Bu teorinin asıl sebebi Fin ve Macar dil arasındaki bazı benzerlikler değildi, aksine yadsımalardı. Bir taraftan Almanlar böylece Hun akrabalığına gururlu Macarları aşağılamak istemişler. Başka taraftan Macarlar ve Türkler aralarına nifak sokmak, öbür taraftan ise Macar dilin devlet dili olarak kullanılamaz olduğunu göstermek istemişler. Eğer Macar dilinde ancak Fin diline benzeyen söz kalsa, Macar dilin kalıntısı gerçekten kullanılamaz. Macar dilinde ne kadar az Fin sözlere benzeyen söz bulunursa, Avusturya için o kadar iyi olurdu.

Fin-Ugur teori Macarları incitir bir teoridir. Buna rağmen II. Dünya Savaşından sonra yine resimli teori oldu. Kommünist ve Erkinçi partiler tarafından şimdi de ilan edilir. Ama ne eski masallarda, ne halk müziğinde, ne kalımbilimde, Finler ve Macarlar arasında akrabalık bulunamamış. Kazımbilimciler tarafından hiç bir eski Fin-Ugur anayurt bulunamamış. Tipik bir Macar; kısa boylu, yuvarlak kafalı, kahverengi gözlü, düz kahverengi saçlıdır. Uzun boylu, sarışın Finlere hiç benzemez. Genetik incelemelere göre akrabalığımız Kafkasyalı Çeçenlere bile daha yakın. Buna rağmen yine resimli teori budur. Mesela bu teoriye göre Macarca "anya" söz Türkçe "ana", Fince "aiti", ama sözlüklerde bu söz Macar dilindeki eski Fince söz olarak bulunur. Yeni araştırmaların sonucunda Finlandiya'daki okullarda artık Fin-Macar akrabalıktan söz edilemez. Buna rağmen bazı bilim adamları bu yanlış düşünceden vazgeçemezler. Belki Finler Macarlardan, Hunlardan, Türklerden veya Moğollardan birkaç söz öğrenmişler. Yeni araştırmalara göre Macar halkın anayurdu Çungaryadaymış.

Bu yıl ilginç şey bulunmuş. İsfahan şehrinden m.s. 500 yılından kalmış eski bir süslü el yazması kitap bulunduğunun haberi geldi. Bu kitapta ermenliler tarafından yazılmış Hunca sözlük de varmış.

Maalesef bu kitap henüz yayılmamış, ancak internete ve gazetelerde parçaları yayımlandı. Kitaptaki sözlerin çoğu şimdi ki Macarca'da ve Türkçe'de var. Şimdi de anlayabiliriz!

Macaristan'da tuhaf şeyler geçiyor. Elli yıl önce kommünist partinin üyeleri tarafından toprağını kolhoza vermek istemeyen çiftçiler dayaktan gebertilmiş. Şimdi kommünist partinin üyelerinin çoğu zep-zengin milyoner ve büyük toprak sahibi oldu. Bu hırsızlıktan ve cinayetten başka bir şeye benzer mi?

Macaristan'da tuhaf şeyler geçiyor. Amerika Birleşik Devletleri dünyada haçlı seferleri ilan ediyor.

Diğer taraftan ABD'nin büyükelçisi 2002 yılda Macaristan'daki kampanyada Hristiyan, Milletçi ve Demokratik partilerin karşısında ateist, yahudi ve bolşevik partilerin yanında coşturdu. Acaba Hristiyanlara karşı düşmanca davranan haçlı seferleri olabilir mi? Biz Macarlar bin yıldan beri Hristiyan'ız. Macaristan'da tuhaf şeyler geçiyor. Ekim 23'sü 1956 ihtilalimizin ulusal bayramı, ama şimdi ki hükümetin başbakanları halktan korkarak ancak gece karanlığında mezarlığa çelenk koymaya sınırlanıyorlar. Mezarlıkta kommünistler tarafından öldürülmüş kahramanlar yatarlar. Budapeşte'deki kommünist hükümetler 1956 yılından beri Macaristan'ın ordusundan korkuyorlar. Bu yıl mecburi askerliğe son verilmiş. Bir hükümet kendi ordusundan ve kendi halkından korkar mı hiç?

Macaristan'da tuhaf şeyler geçiyor. Polis ulusal renklerden nefret eder. Mesela iki yıl önce kırmızı ak yeşil renkli bir bayrak dalgalatan bir grup İtalyan da tutuklanmış. Polis yanlış yaptı. İtalya'nın renkleri de kırmızı ak yeşil. Acaba bir devletin polisi kendi devletinin bayrağını yasaklayabilir mi?

Macaristan'daki kommünist diktatörlük komşu ülkelerindeki diktatörlükten farklıydı. Komşu ülkelerin hepsindeki sosyalizm ve uluslararasılık biraz yurtseverlikle karışmış. Bilakis Macaristan'da. Bunun iki sebebiymiş. Bir taraftan Rusya komşu islav ülkelere kardeş olarak yardım etti ve bu islav ülkelerindeki Macar halk baskı altındayken vatansever bir Macar hükümet onlarla işbirliği yapamazdı, öbür taraftan ise ikinci dünya savaşında yahudiler Macaristan'ın dışında her ülkede yok edilmiş. Macaristan'daki kommünist parti ise yahudi kökenliymiş. Macaristan'daki kommünist partinin kökü yahudiymiş, ama ikinci dünya savaşından sonra korkusundan çok Alman ve Faşist ta üye oldu. İslavlar ise Rusların soydaşı olarak kommünist olmuşlar. Macaristan rus ordusu tarafından işgal altında olduğu elli yıl boyunca kommünist partisine terfi için her türlü insan katılmış. Mesela bir daire müdürü partide üye olmayan insan olamazdı. Genellikle kommünist partisi okumamış, aptal, tembel, kaldırım mühendislerine büyük bir şans verdi. İlerlemek için okumaya veya çalışmaya artık lüzum kalmamış. Para için Macar halkın bir kısmı da Tanrıyı ve vatani reddederek kommünist partiye katıldı.

Karışık olduğuna rağmen kommünist parti hiç bir zaman vatansever bir hale gelmedi. Elli yıldan fazla süren beyin yıkaması sonucu olarak fazla çok insan insanlığını bile kaybetti.

1989'ten itibaren ekonomik güçlükler ve Batı ülkelerin baskı yapması yüzünden kommünist diktatörlük sona ermiş gibi görünüyordu. Macaristan yavaş yavaş demokratikleşmeye başladı, ve rus ordusu da eve döndü. Ne var ki, Macaristan'ın kilit noktaları eski kommünist yoldaşların ve eski kommünist casusların kontrolü altında kalmış. Kızıl mafya çabuk çabuk zenginleşti, halk ise fakirleşti. Sağ partilerde gizli ajanlar gevşettiler. Her şeye rağmen Macar halk yavaş yavaş ümitlendi, ama ABD ve batı ülkeler sağcı hükümetlere baskı yaparak demokratikleşmeyi yavaşlatmaya çalışmışlar. 1994 ve 1998 arasındaki kommünist hükümet kendini demokratik bir parti gibi göstermeye çalışmış. Tabii bu mümkün değildi, ama bu çağ şimdiki gibi vahşi değildi.

2002 yılında birdenbire her şey kötüleşti. Kampanya da iğrenç ve fazla çok kabaydı. Bolşevik sol partiler çılgına dönerek vahşi davranmaya başlamışlar. Kampanya sırasında yeri göğü vaat etmişler, sağcılar baştan aşağı giydirdiler. Bu kampanya önceki her kampanyadan farklıydı. Kommünist partisinin kampanyasını bu sefer İsrail'den gelmiş danışman yönetti: Ron Werber, başka adıyla "Nefretin Yönetmeni". Kampanya sırasında solcular tarafından kara çalma, afişlerin koparması ve kaba kuvvet te kullanıldı. Macaristan'da nefret kontrolden çıktı. Macaristan'daki üç televizyon kanallardan iki, ve dört günlük gazetenin üçü, solcuların elindeydi. Devlete ait tek televizyon kanalı ise garip bir şekilde dengeliydi, haberlerin yarısı yalan, yarısı doğrudu. Tabii şimdi artık televizyon kanalların hepsi bolşevik solcuların eline düştü. Bolşevik propaganda okumamış insanların kıskançlığına, tamahkarlığına, ve bölüğüne kurulmuş, bunda televizyonun büyük rolü var. Televizyon kanalların yardımıyla çok okumamış, etkilenebilir insanın nefreti sağcılara karşı döndürülmüş. Seçimi denetlemek diye solcular tarafından İngiltere'den götürülmüş özel bir bilgisayar sistemi kuruldu. Dedikodulara göre bu sistem seçim sırasında kanunsuz hileleri yönetmek için kullanıldı. Eski kommünist dosyaları da kullanıldı. Solcu seçim görevlileri sağcıların oy pusulasına zaman zaman damga vurmamışlar, bunun yüzünden fazla çok oy

kayboldu. Solcular mobil telefonla bulunmayan kişilerden dışarıya rapor ettiler. Fazla çok insan için araba gönderildi ve seçmek için zorlukla götürülmüş. Seçim kabininde çok yaşlı ve hasta insan ölmüş. Oy pusulası çingenelerden ve alkoliklerden 1000 veya 3000 Ft karşılığında satın alınmış. Evsizler ve bazı insanlar defalarca oy vermişler. Bazı insan oy vermek için son zamanda giderken kendi adında artık biri artık oy verdiğini görmüş. Solcu seçim görevlilerin tırnaklarının altına küçük kalem saklanmış, ve bunlarla çok oy pusulası değiştirilmiş. Sağcı seçim görevlilerin çoğu ise kızıl mafyanın gizli üyesi olarak solculara yardım etti.

Macaristan'da hastalar ve yaşlılar gezgin seçim sandığını de isteyebilirler. En çok hile bu sandıklarla olmuş. Kommünist parti kampanya sırasında suçlulara genel af ta vaat etti, böylece her hapiste kommünist partisi kazandı. (Sonra genel af iptal edildi.) Oyların sayması ta garipmiş. Başka bir parti oyları arasına sık sık oylar sıyrılmış. Sonunda sonucu insan kontrol edemez bir bilgisayar sonuçlanmış. Her şeye rağmen sol kanatı ancak denke yakın oranıyla kazandı. Tahminlere göre sol partiler aşağı yukarı yarım millyon oyu küçük hilelerle sağlanmış. Aşağı yukarı yedi bin seçim bölgesinde hile bulunmuş, ama bir kanuna göre ne polis, ne seçim görevlisi resmen kontrol edemedi. Oy pusulaları ise çabuk çabuk yok edilmişler.

Bu seçimin garipliğini hissettik, ama dedikodular yavaş yayıldılar. Bir hafta sonra bir buçuk millyondan fazla insan Budapeşte'deki parlamentonun önüne gitti. Az kaldı ihtilal patladı...

Televizyonda bir buçuk millyondan fazla insan iki yüz kişilik kalabalık gibi gösterildi. Ben ordaydım ve kalabalığı gerçekten gördüm. İki yüzden fazlaydı... Ukrayna'daki değişiklik Macarlara biraz ümit verdi. Belki bir zaman Macar halk ta serbest olacak.

Geçmiş iki buçuk yılımız bir kabus oldu. On iki yıl boyunca demokrasinin geleceğini umduk ve bekledik, ama demokrasi yerine plutokrasi geldi. Sınırsız kudrete alışmış kommünistler demokrasi yerine plutokrasi istediler. Şimdi kızıl mafyanın parası hükümet eder, Macarların çoğu yoksullukta ve işsiz kaldı.

Kızıl mafya zep-zengin oldu, devlet hazinesi ise bomboş. Devletin artık ancak borçu var. Acaba önde dopdolu devlet hazinesinden para nereye kayboldu?

Şimdi Macaristan'da kommünist ve erkinci parti hükümet eder. Bu iki bolşevik parti birbirine benzer, ama erkinci parti bir kat daha vahşi ve daha küçük. Bu erkinci parti yahudilerin, eşcinsellerin, uyuşturucu bağımlıların ve zenginlerin partisidir. Bu parti eski zamanlarda işkenceler ve cinayetler yapmış eski kommünist siyasi polise ve gizli polise de bağlı, şimdi de ABD'nin yahudi gruplarıyla bağ kurdu. Bu parti Macarlardan ve Hristiyanlardan sınırsız, vahşice nefret eder. Kaderin oyunu ki, ikinci dünya savaşında ancak Macaristan'da kurtulmuş yahudilerin çoğu şimdilik erkinci olarak, Macarların hakkında kötü söylentiler yayar. Erkinçilerin ve kommünistlerin söylentilerine göre ikinci dünya savaşındaki ateist Alman Milli Sosyalistlerin suçların günah keçisi Hristiyan Macar halk oldu. Bu yalanları ispatlamak için erkinçiler ve akıl hastaları Nazi üniformta fotoğraf çekişirler ve sağ partilerin toplantılarına giderek bozmak için çalışırlar. Erkinçiler Macar halkı süreksiz kışkırtırlar. Mesela bir yıl önce Noel zamanında bir radyoda program yöneticisi dünyanın her hristiyanların öldürülmesinin gerektiğinden söz etti. Eğer Macar halkın siniri bozulsa, dünyanın tüm televizyon kanalında Macar halkı Nazi olarak gösterildi. Halbuki bugünlerde Nazi ancak kommünisler arasında veya mezarlıkta bulunur.

Şimdiki hükümet sağ kanatı yok etmek istiyor. Elli yıl önce başlangıçtaki kommünist diktatörlüğü gibi vahşi bir şekilde, kara çalma, yalan, kaba kuvvet ve korkutma alışılan vasıta oldu.

Erkinçilerin yalanlarına göre Macarlar vampir olarak kan içen insanlar. Bu da yalan. İyi yürekli insanız, ama aralarımızda fazla çok gizli casus olduğu yüzünden hiç kimseye güvenemeyiz.

Macaristan'da 2002 yılından itibaren seçim kampanyası durmaksız sürüyor. Bolşevik partilerin çılgınlığı ve vahşiliği acaba Putyin. Bush, veya Sharon tesirinde mi başladı? Cevabı bilemeyiz. Yeni hükümet devlet memurlarını hiç görülmemiş sayında değiştirdi. Önceki sağ hükümetle işbirliği yapan kommünist memurları bile işten çıkarmışlar. Polis kara çalmayla kirlenmiş insanlar tutuklanmış.

Bu kommünist ve erkinci hükümet rezaletlerinin ve zimmet işlerinin listesi çok uzun. Mesela iki buçuk yıl önce başbakanın kommünist gizli polis olduğu anlaşıldı, sonra başbakan ve bakanların büyük kısmı bir para yıkaması cinayetine karıştı. Bu para yıkamasını hükümet tarafından yeni çıkarmış bir yasa da yardım etti. Yeni çıkarmış yasalara göre okullarda uyuşturucu satması da kolaylaştı. Macaristan'da kanun suçluların hayatını kolaylaştırmak için çıkarılır! Eğitim sisteminde ve hastanelerde para yok, hükümet okulları kapatır, hastaneleri satar. Bir buçuk yıl önce Macaristan'ın tek atom santralında sorumsuzluk yüzünden patlama oldu. Macaristan elektik akınının onda beşi veren bir blok kül oldu. Suçlu bulunamamış, ama müdür terfi etti. Erkinçilerin yönetimin altında olan okullarda düzey azalmış, ama fazla çok tatil var. Öğrencilerin bir kısmı buna sevinir, ama okulu bitirince öğrencilere işsizlik bekliyor.

Eğer biri, bir ülkeyi yok etmeye çalışırsa başka türlü nasıl yapardı? Eğer bir ülkede suçlular hükümet ederse, başka türlü ne yapardılar?

Bolşevik hükümet yavaş yavaş kendi ikiyüzlülüğünden bıktı. Geçmiş ay başbakan Papaya ziyaret ederken çok kaba davranmış. Hükümet şimdi artık komşu ülkelerde yaşayan Macarların aleyhinde de açıkça tavır aldı. Komşu ülkelerde yaşayan Macarlar artık anavatandan yardım beklemezler. Böyle kaba davranış kommünist diktatörlüğün son otuz yılında da hiç görülmemiş. Macaristan'da her türlü azınlık ayrıcalık tanır, ama hükümet komşu ülkelerde yaşayan Macarlara yardım vermez. Bu hükümetten sınırlar arasında oturan Macarlar da iyilik beklemezler. Macarlar çoğunluktur diye Macarlar ayrıcalık tanımazlar. Ama bu iş çok garip! Eğer Macar halk çoğunluktur, niçin hükümette değil? Eğer Macar halk azınlık, yabancı kökenli vatandaşlarımız niçin ayrıcalık tanırırlar?

Başka taraftan Karpat-havzasında şimdilik yaşayan yabancıların en çoğu Türk savaşlardan sonra, Avusturya İmparatorunun davetine gelmiş. Yabancı ülkeye kendi isteğine gelen insanlar baskı altında olduklarından nasıl konuşabilirler? Birinci dünya savaşından sonra Macaristan toprağının üçte ikisi bu yüzden komşu ülkelere verilmiş. Yüz binlerce Macar evinden yurdundan edilmiş.

Millyonlarca insan baskı altında kalmış. Sevre barış şartları gibi Trianon barış şartları da zalimdi. Komşu ülkelerde yaşayan Macarlar komşu ülkelere kendi isteklerinden değil, zor altında düştüler.

Acaba Avrupa'da yer ancak Hint-Avrupalı halklara mı var? Birinci dünya savaşından sonra Macarlara ve Türklere karşı fazla çok zor barış şartlar koyuldu. Atatürk Türkiye'yi kurtardı, ama Macaristan'ı kimse kurtaramadı.

Şimdi artık Macaristan bitkin hale geldi. Eğer bugünden itibaren yeni bir hükümet olsa, yeni hükümet ne yapardı? Gelecek hükümetlere ne kalacak? Devletin borçlarını kim ödiyecek? Bolşevik rejimi yabancı ülkelerin hoşuna gitti. Macaristan bitkin halı ABD'nin ve Avrupa Birliğinin ticaret işine çok faydalıydı, bolşeviklerden her şey ucuzca satın alabilindi. Buna hırsız yataklığı derler, değil mi?

Macaristan'da şimdilik siyasal katillik yok. Televizyonlarda ve gazetelerde solcular zaman zaman tehdit ederler, ama henüz yok. Zaman zaman mahkeme kararı garip, ama yargıçlar şöyle böyle çalışırlar. Hükümet sağcı gazetecileri korkutmaya çalışır, ama henüz yazabilirler. Avrupa'ya ve ABD'ye göre her şey tamam, ama ne var ki ekonomik suçlar o kadar örgütlü şekilde ve o kadar sınırsız geçiyorlar ki, bu artık soykırım suçu gibi sayılır. Macar halkın nüfusu çabucak azalır.

Acaba Avusturya'daki Haider için histeri yapmış Avrupa Birliği Macaristan'daki durumu görerken niçin susuyor? Avrupa Birliğine böyle bir bolşevik diktatörlük nasıl katılabildi? Aynı zamanda Avrupa Birliği, katılmak isteyen Türkiye'ye karşı zor şartlar nasıl koyabilir?

Macaristan'daki durumu seyrettikten sonra sorabiliriz: Acaba Avrupa Birliğindeki gelişme nereye varacak? Demokrasi mi, plutokrasi mi olacak?

Ne İmza Ama ...

■ T. Yılmaz

29 Ekim 2004 tarihinde AB üyesi 25 ülkenin devlet ve hükümet başkanları 2009'da yürürlüğe girecek AB Anayasası'nı Roma'da, Compidoglio Tepesi'ndeki Conservatori Sarayı'nda Orazi ve Curiazi salonunda imzaladı.Yıllar önce 25 Mart 1957'de altı kurucu ülke ile Avrupa Ekonomik Topluluğu'nun tohumlarıda burada bu salonda atılmış ve yine 1963 yılında burada resmileştirilmişti.

Törene 25 üye ülke dışında aday ülkeler Romanya, Bulgaristan ve Türkiye de katıldı.

Avrupa Anayasası'na Başbakan Tayyip Erdoğan ve Dışişleri Bakanı Abdullah Gül de Türkiye adına imza koydu.

Buraya kadar olanları hepimiz gazetelerden okuyup,televizyonlardan izledik.

Peki neden bu salon ve kimdi arkadaki dev heykel.Ona neden Avrupa birliğinin kurucusu diyorlar.Devasa bir heykel ve ihtişamlı bir salon.Önemli biri olduğu kesin.

Şimdi biraz inceleyelim.

Dev heykel **Papa Innocent X** için sanatçı A.Algardi tarafından bronzdan yapılmıştır.

Asıl adı Giovanni Battista Pamphili idi.6 Mayıs 1574'te doğdu.5 ocak 1655 'te öldü.1644 ile 1655 yıllarında papalık yaptı.

Papa Innocent X ne yapmıştıda Avrupa birliği ile ilgili tüm antlaşmalar huzurunda imzalanıyor.Zengin avrupada birbirinden ihtişamlı ve şaşalı toplantı salonları dururken bunca devlet adamı roma belediyesine ait küçük bir sarayın salonuna doluşarak (hatta sıkışarak) ab ile ilgili önemli tüm antlaşmaları burada imzalıyorlar.Bunun için Papa Innocent X 'in biraz daha tanımamız gerekiyor.

Papa Innocent X Avrupa devletlerine birleşmeleri yönünde yaptığı duyurular ile hatırlanır.30 yıl savaşlarını sona erdiren Vestfalya barışı (1648) onun papalık yaptığı dönemde imzalanmıştır.Avrupalılar Vestfalya barışına ve birleşme çağrılarına ithafen papa Innocent X 'i birleştirici papa olarak anmaktalar.Peki bu papa hazretleri birleşin demişte birleşin kardeş kardeş oluğunu demiş.

Tabiki hayır ;

“Birleşin ve Türklere karşı tek bir güç olun ; her yerde Türkler ile savaşın onları asla rahat bırakmayın” diye çağrılar yaptı.

Azınlı bir Türk düşmanı olarak bilindi. 5 büyük Avrupa devletini dini gücünün etkisi ile örgütleyerek Türklere karşı birleştirdi.Papalık

yaptığı süre içinde papalığın Türkler ile savaşan devletlere düzenli olarak para yardımı yapmasını sağladı.Venedik 1644 , Avusturya 1646 , Polonya (Lehistan) 1647 yıllarında yardımı almaya başladılar.İspanya ve Rusya para yardımı almasalarda siyasi destek gördüler.

Osmanlıyla iyi ilişkiler kuran Fransa'ya cephe aldı.Bunun dışındaki diğer devletlerin kendi aralarındaki anlaşmazlıkları çözerek onları asıl düşmanın Türkler olduğuna inandırdı.

Ve gelelim günümüze...

Avrupalı yöneticiler Papa Innocent X 'in kim olduğunu çok iyi biliyorlar.Ve ona olan saygılarından tüm törenleri huzurunda yapıyorlar.Biz geçmişti hatırlamıyoruz.Sanki hiç yaşanmamış sanki hiç olmamış gibi...Tarihin en büyük Türk düşmanlarından birinin huzurunda milli egemenlik ve milli devlet haklarımızdan vazgeçmek...İçim kan ağlıyor ama tek bir tesellim varki oda ; ikinci sevr anlaşması gibi duran bu metni imzalayan ellerin birincisi gibi Türk olmayışıdır.

Avrupa birliği antlaşması tekrar Avrupaya teslim oluşumuzun belgesidir.Osmanlı Avrupalının her dediğini yaptığı için fakirlik içerisinde kalmış ve bir kurtuluş savaşı gerekmiştir.Bugünkü gidişatta o günleri aratmamaktadır.Gene halkımız zenginlik hayalleriyle fakirleştirilmekte,egemenlik ve ulus yapımız parçalanmakta bizi biz yapan değerler aşağılanmaktadır.Çünkü Avrupa birliği düşüncesi bir anda ortaya çıkmamış ve yüzyıllarca süren Türk düşmanlığının bir eseri olarak belirmiştir.Hiç kendi birliğinin sağlamak için yüzyıllarca Türk düşmanlığı yapmış olan bir görüş ,Türkün yücelmesini veya güçlenmesini istermi...

Yazımızı hasretle andığımız büyük Atamız Mustafa Kemal Atatürk 'ün , o günleri anlatan Meclis konuşmasıyla bitirelim.

Yazımızı hasretle andığımız büyük Atamız Mustafa Kemal Atatürk 'ün , o günleri anlatan Meclis konuşmasıyla bitirelim.

İş bankası kültür yayınları: TBMM Gizli celse zabıtları cilt-3)

6 Mart 1922

Mustafa Kemal

"... Hepiniz bilirsiniz ki, Avrupa'nın en önemli devletleri, Türkiye'nin zararıyla, Türkiye'nin gerilemesiyle ortaya çıkmışlardır. Bugün bütün dünyayı etkileyen, milletimizin hayatını ve ülkemizi tehdit altında

bulunduran, en güçlü gelişmeler, Türkiye'nin zararıyla gerçekleşmiştir. Eğer güçlü bir Türkiye varlığını sürdürseydi, denebilir ki İngiltere'nin bugünkü siyaseti var olmayacaktı. Türkiye, Viyana'dan sonra Peste ve Belgrat'ta yenilmeseydi, Avusturya/Macaristan siyasetinin sözü edilmeyecekti. Fransa, İtalya, Almanya'da, aynı kaynaktan esinlenerek hayat ve siyasetlerinin geliştirmişler ve güçlendirmişlerdir."

"... Bir şeyin zararıyla, bir şeyin yok olmasıyla yükselen şeyler, elbette, o şeylerden zarar görmüş olanı alçaltır. Gerçekten de Avrupa'nın bütün ilerlemesine, yükselmesine ve uygarlaşmasına karşılık, Türkiye gerilemiş, düştükçe düşmüştür. Türkiye'yi yok etmeye girişenler, Türkiye'nin ortadan kaldırılmasında çıkar

ve hayat görenler, zararlı olmaktan çıkmışlar, aralarında çıkarları paylaşarak, birleşmiş ve ittifak etmişlerdir. Ve bunun sonucu olarak, birçok zekalar, duygular, fikirler, Türkiye'nin yok edilmesi noktasında

yoğunlaştırılmıştır. Ve bu yoğunlaşma, yüzyıllar geçtikçe olusankusaklarda, adeta tahrip edici bir gelenek biçimine dönüşmüştür. Ve bu gelenegin,Türkiye'nin hayatına ve varligina aralıksız uygulanması sonucunda, nihayet Türkiye'yi islah etmek, Türkiye'yi uygarlastirmak gibi birtakim bahanelerle,

Türkiye'nin iç hayatına, iç yönetimine işlemiş ve sizmislerdir. Böyle elverişli bir zemin hazırlamak güç ve kuvvetini elde etmişlerdir." "...Oysa güç ve kuvvet, Türkiye'de ve Türkiye hakkında olan gelisme cevherine, zehirli ve yakici bir sivi

katmistir. Bunun etkisi altında kalarak, milletin en çok da yöneticilerin zihinleri tamamen bozulmuştur. Artık durumu düzeltmek, hayat bulmak, insan olmak için, mutlaka Avrupa'dan nasihat almak, bütün işleri Avrupa'nın emellerine uygun yürütmek, bütün dersleri Avrupa'dan almak gibi birtakim zihniyetler ortaya çıktı. Oysa hangi istiklal vardır ki yabancıların nasihatlarıyla, yabancıların planlarıyla yükselebilirsin? Tarih böyle bir olay kaydetmemiştir. Tarihte, böyle bir olay yaratmaya kalkışanlar, zehirli sonuçlarla karşılaşmışlardır. İşte Türkiye de, bu yanlış zihniyetle sakat olan bazı yöneticiler yüzünden, her saat, her gün, her yüzyıl, biraz daha çok gerilemiş, daha çok düşmüştür." "...Bu düşüş, bu alçalış, yalnız maddi şeylerde olsaydı, hiçbir önemi yoktu. Ne yazık ki Türkiye ve Türk halkı, ahlak bakımından da düşüyor. Durum incelenirse görülür ki, Türkiye Doğu 'maneviyatı'yla sona eren bir yol üzerinde bulunuyordu. Doğu'yla Batı'nın birleştiği yerde bulundugumuz, Batı'ya yaklaştığımızı zannettiğimiz takdirde, asıl mayamız olan Doğu 'maneviyatı'ndan tamamiyle soyutlanıyoruz. Hiç şüphesizdir ki bu büyük memleketi, bu milleti, çöküntü ve yok olma

çıkmasına itmekten başka, bir sonuç beklenemez (bundan)." "... Bu düşüşün çıkış noktası korkuyla, aczle başlamıştır. Türkiye'nin, Türk halkının nasılsa basına geçmiş olan birtakim insanlar, galip düşmanlar karşısında, susmaya mahkûmmuş gibi, Türkiye'yi âtil ve çekingen bir halde tutuyorlardı. Memleketin ve milletin çıkarlarının gerektiğini yapmakta korkak ve mütereddit idiler. Türkiye'de fikir adamları, adeta kendi kendilerine hakaret ediyorlardı. Diyorlardı ki "Biz adam değiliz ve olamayız. Kendi kendimize adam olmamıza ihtimal yoktur." Bizim canımızı, tarihimizi, varlığımızı bize düşman olan, düşman olduğundan hiç şüphe edilmeyen Avrupalılara, kayıtsız sartsız bırakmak istiyorlardı. 'Onlar bizi idare etsin' diyorlardı."

(Meclis konuşmasından.)

...Bilelim ki, ulusal benliğini bilmeyen uluslar, başka uluslara yem olurlar.

Tanrı Türkü Korusun...

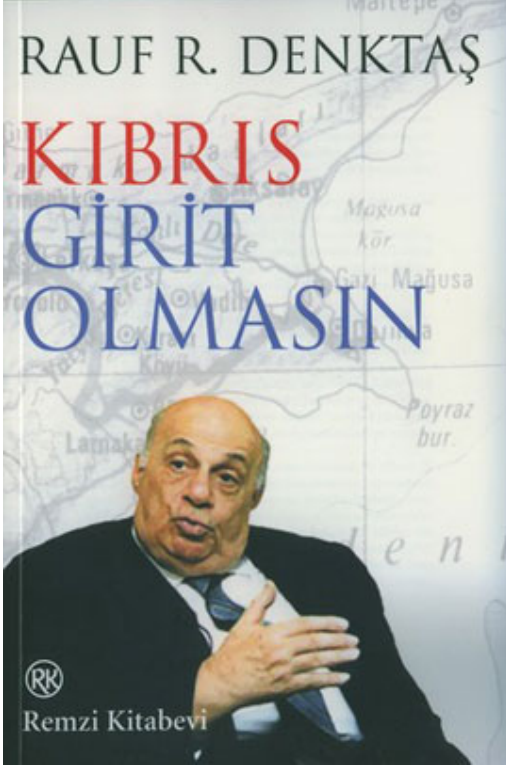
KIBRIS TÜRKÜNDÜR
www.KibrisTurkundur.Com

Bozkurt ekibi tarafından hazırlanan <http://www.kibristurkundur.com> sitesini ziyaret edenler; Kıbrıs davamızla ilgili önemli bilgi ve belgelerin yanı sıra, basın organlarında yer alan makale ve köşe yazılarına da günü gününe ulaşma imkânına sahip olacaktır. Bunun yanında ziyaretçilerin de makale veya görüşlerini ekleyebileceği kullanıcı destekli bir ara yüz de sitede yer almaktadır.

Beş Parmağına kanımızla kına yaktığımız güzel Kıbrıs'ımızın ; Lefkoşe'de, Ankara'da ve Brüksel'de yuvalanmış çakallar tarafından yutulmaya çalışıldığı böylesi bir dönemde , Türk milletin ihanete tepkisiz kalmayacağını küçük bir işareti olan Kıbrıs Türkündür.com adresini ziyaret ederek, sitede düzenlenen protesto kampanyasına siz de katılabilirsiniz.

KIBRIS TÜRK'TEN, TÜRK KIBRIS'TAN AYRILAMAZ

KİTAP TANITIMI

“KIBRIS GİRİT OLMASIN” haykırışı, milli bir dileğin en açık ifadelerinden biridir. Aynı zamanda, Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti Cumhurbaşkanı **BOZKURT** Rauf Denktaş’ın Aralık ayı içerisinde çıkan yeni kitabının da adı.

238 sayfadan oluşan ve Türkiye genelinde 10 Yeni Lira okuyucuya sunulan eser, Remzi Kitabevi tarafından neşredilmiş.

Bozkurt Denktaş, Kıbrıs Rumlarının Enosis hülyasından ve genetik olarak nesilden nesile taşınan Türk düşmanlığından asla vazgeçemediklerini ve bunun Akritas planıyla belgelendiğini açıklıyor.

Türkiye’nin dün kadar kılıçla girdiği Avrupa’ya, Stern dergisinde yayımlanan malum karikatürdeki gibi köpeklerin kullandığı kapıdan yerlere sürünerek girme hayasızlığı ile karşı karşıya olduğu bu günlerde, AB üyesi Yunanistan’ın – onlarda olup da bizde olmayan tek nesne – devlet politikasının gereğince AB üzerinden dolayı Enosis’i gerçekleştirmesinin önünde tek engel olarak kalan ve maalesef önümüzdeki aylarda yapılacak Cumhurbaşkanlığı seçiminde aday olmayacağını bildiren Bozkurt Denktaş, 1958’den beri sürdürdüğü milli mücadelenin ana hatlarını ve stratejisini açıkladığı “Kıbrıs Girit Olmasın” ile Tuna’dan Altay’lara kadar olan sahadaki bütün Türk gençlerine, unutulmayacak öğütler veriyor. Güzel ve yeşil Kıbrıs’ımızın Girit modeli ile yutulmak istendiğinin bütün delillerini ortaya koyan Bozkurt Denktaş, asıl mesleği olan hukukçuluğa yakışır şekilde, Kıbrıs’ta her an gerçekleşebilecek **tarihi cinayetin** (Kıbrıs’ı Yunan’a kaptırma cinayeti) tetikçilerini ve azmettiricilerini, “Bir EVET ile Dünyaya Bağlanın” komedisinin oyuncularını, bu oyuncuları da aşan bir yetenekle televizyon ekranlarından - gazete köşelerinden yaptıkları çirkef kıvamındaki yorumlarla insanların kafalarını karıştıran İlter Yahudi ve Mehmet Ali Hırant gibilere Rauf Denktaş’ın verdiği cevapları öğrenmek için bu kitabı mutlaka okuyun. Tanıtmış olduğumuz diğer kitaplar gibi bu kitabın da korsan baskılarını kesinlikle almayınız, dağlı güruhu mağara adamlarının yasa dışı gelir elde etmesine destek vermeyiniz.

TÜRK YİĞİTLERİ

■ www.turkyigitleri.com

H. NİHAL ATSIZ

(12 OCAK 1905 / 11 ARALIK 1975)

Hüseyin Nihal Atsız, 12 Ocak 1905 (12 Kanun-ı sani 1905) tarihinde İstanbul'da doğmuştur.

Atsız Bey'in babası, Gümüşhane'nin Torul/Dorul kazasının Midi köyünün Çiftçi-oğulları ailesinden Deniz Makine Önyüzbaşısı Hüseyin Efendi'nin oğlu Deniz Güverte Binbaşısı Mehmed Nail Bey, annesi Trabzon'un Kadı-oğulları ailesinden Deniz Yarbayı Osman Fevzi Bey'in kızı Fatma Zehra Hanım'dır. Atsız Beğ'in ailesi, Gümüşhane'nin tespit edilebilen

ceddi, 19.asrın başlarında yaşadığı tahmin edilen Ahmed Ağa'dır. Ahmed Ağa'nın İsmail, Süleyman, Hüseyin ve Şakir adlı dört oğlu olmuştur. İsmail Ağa'nın çocukları Midi köyünden Yozgat'ın Akdağ Madeni kazasının Tekyegüneyi köyüne, Süleyman Ağa'nın çocukları ise Yozgat'ın Akdağ Madeni kazasının Dayılı köyüne göçmüşlerdir. Ahmed Ağa'nın üçüncü çocuğu olan Hüseyin Ağa (1832-1894) ise 1850-1852 sıralarında Deniz eri olarak İstanbul'a gelmiş, okumayı ve yazmayı asker ocağında öğrenmiş, askerliğinin nihayetinde de teskere bira-

karak Osmanlı Donanması (Donanma-yı Hümayün)'da kalmış ve Makine Önyüzbaşılığı (Çarkçı [=Makine] Kol ağalığı)'na kadar terfi etmiştir. Hüseyin Ağa'nın eşi Emine Hayriye Hanım'dır. İki çocukları olmuştur. Nevber Hanım ile Mehmed Nail Bey (1877-1944) Mehmed Nail Bey de Osmanlı Donanması'na girmiş ve Deniz Kuvvetlerinde Deniz Güverte Binbaşılığı'ndan emekli olmuştur. Mehmed Nail Bey'in ilk eşi 1903 yılında Yüzbaşı iken evlendiği Fatma Zehra Hanım (1884-1930)'dır. Fatma Zehra Hanım, Deniz Yarbayı (Bahriye Kaymakamı) Osman Fevzi Bey ile Tevfika Hanım'ın kızıdır. Osman Fevzi Bey, Trabzonlu olup ailesi Kadı-oğulları namı ile marufdur.

Mehmed Nail Bey'in ilk eşinden üç çocuğu olmuştur. 12 Ocak 1905'te Hüseyin Nihal (Atsız), 1 Mayıs 1910'da Ahmet Nejdet (Sançar) ve Aralık 1912'de Fatma Nezihe (Çiftçioglu).

Hüseyin Nihal Atsız ilk ve orta öğrenimini Kadıköy'deki Fransız ve Alman okullarında (1911), babası Mehmed Nail Bey'in Kızıldeniz'deki görevinden ötürü Süveyş'te bir Fransız ilkokulunda birkaç ay (1911), Kasımpaşa'daki Cezayirli Gazi Hasan Paşa İlk Mektebi, Haydarpaşa'daki Hususi Osmanlı İttihad İlk Mektebi, Kadıköy Sultanisi (=Lisesi) ve İstanbul Sultanisi'nde yapmıştır. İlkokula altı yaşında, Kadıköy'deki Fransız okulunda, Latin harfli öğretim ile başlayan Atsız, bu okulun bir yangında harap olması üzerine Alman Mektebi'ne verilmiştir. Bir müddet sonra, Kızıldeniz'de bulunan Malatya gambotunun süvarisi olan babası Mehmed Nâil Bey'in yanına giden Atsız, Türk-İtalyan savaşının çıkması üzerine Mehmed Nail Bey'in Osmanlı Bahriye Nezareti'nden Süveyş'e sığınması emrini alması ile, Süveyş'te bir Fransız

İlkokulu'na devam etmiştir. Babasının İstanbul'a dönme emrini alması ile İstanbul'a gelen Atsız, Kasımpaşa'daki Cezayirli Gâzî Hasan Paşa mektebine kaydolmuş ve Arap harfleri ile öğrenime başlamıştır. Ailesinin Kasımpaşa'dan Kadıköy'e taşınması ile hususi Osmanlı İttihâd Mektebi'nde öğrenimine devam eden Atsız, babasının Önyüz başı (kolağası) olarak Birinci Cihan Harbine gitmesi yüzünden Hususi Osmanlı İttihâd Mektebi'nden Kadıköy Sultanisi

Rüşdiye kısmında öğrenimine devam etmiştir. Buradan da İstanbul Sultanisi'ne geçen Atsız, 1922 tarihinde Lise öğrenimini tamamlamış ve imtihanla Askeri Tıbbiye'yi kazanmıştır.

İşgal altındaki bir başkentte oldukça sıkıntılı bir çocukluktan sonra geldiği Tıbbiye'de, İstiklal Savaşının bitmiş olmasına rağmen barış anlaşması imzalanmadığı için ülkelerine dönmeyen ve Tıbbiye'nin bazı sınıflarını yatakhane olarak kullanan İngiliz kuvvetlerine karşı Tıbbiyeli öğrencilerin düzenlediği baskınlara katılan Atsız'ın milliyetçilik adına ilk büyük faaliyeti de böylece başlamıştır.

Takip eden yıllarda, Tıbbiyede komünistlik ve birtakım azınlık milliyetçiliği güden öğrenciler çoğaldı. Bu öğrenciler ile Türk öğrenciler arasında sık-sık tartışmalar olur, bu tartışmalar ara sıra da yumruk kavgasına dönerdi.

Bu kavgalara Atsız da katılırdı. Bu yüzden bir çok defa disiplin ve hapis cezası almıştır. Ziya Gökalp'ın cenaze töreninin yapıldığı günün akşamı, Türk öğrenciler ile diğer öğrenciler arasında çıkan bir kavga sonucunda, Atsız'a gayet ağır bir ceza verilmiştir. Bu ceza, öğrenciliği sırasında işleyeceği herhangi bir suç neticesinde Atsız'ın Askerî Tıbbiye'den çıkarılacağıdır.

Atsız, Askerî Tıbbiye'nin 3. sınıfında iken, aralarında bir takım meseleler geçen Arap asıllı Bağdatlı Mesud Süreyya Efendi adlı bir mülażım (teğmen)'ın kasdî bir şekilde lüzumsuz bir yerde istediği selâmı vermediği için, 4 Mart 1925 tarihinde Askerî Tıbbiye'den çıkarılmıştır.

Bu hadiseden sonra üç ay kadar Kabataş Lisesi'nde yardımcı öğretmenlik yapan Atsız, daha sonraları Deniz Yolları'nın Mahmut Şevket Paşa adlı vapurunda kâtip muavini olarak vazife görmüş ve bu vapurla İstanbul-Mersin arasında bir kaç sefer yapmıştır.

1926 yılında İstanbul Dârülfünü'nun Edebiyat Fakültesi' nin "Edebiyat Bölümüne" ve İstanbul Dârülfünü'nun yatılı kısmı olan Yüksek Muallim Mektebi'ne kaydolan Atsız, bir hafta sonra askere çağırılmış, tecil isteği kabul edilmeyen Atsız askerliğini 9 ay olarak (28 Ekim 1926-28 Temmuz 1927) İstanbul' da Taşkışla'da 5. piyade alayında er olarak yapmıştır.

Ahmet Naci adlı arkadaşı ile birlikte hazırladığı "Anadolu' da Türklere aid yer isimleri" adlı makalenin Türkiye Mecmuası'nın ikinci cildinde yayınlanması ile hocası olan M. Fuad Köprülü'nün dikkatini çeken Atsız, 1930 yılında Edirneli Nazmî'nin divanı üzerinde mezuniyet çalışması yapmış (Divan-ı Türki-i Basit, gramer ve lügati, 1930, 111 s. Türkiye Enstitüsü Mezuniyet Tezi, no 82) ve aynı yıl Edebiyat Fakültesi'nden mezun olmuştur. Atsız'ın sınıf arkadaşları arasında Tahsin Banguoğlu, Ziya Karamuk, Orhan Şâik Gökyay, Pertev Nâilî Boratav, Nihad Sâmî Banarlı gibi isimleri sayabiliriz. Mezuniyetini müteakip Edebiyat Fakültesi Dekanı olan hocası Prof. Dr. M. Fuad Köprülü, Maarif Vekâleti nezdinde Atsız için tavassutta bulunarak, Yüksek Öğretmen Okulu'nu öğrenci olarak bitirdiği için, liselerde yapması gereken 8 yıllık mecburi hizmetini affettirmiş ve Atsız'ı kendisine asistan almıştır.

Atsız, 15 Mayıs 1931'den 25 Eylül 1932 tarihine kadar Atsız Mecmua (17 sayı)'yı çıkarmaya başladı. M. Fuad Köprülü, Zeki V. Togan, Abdülkadir İnan gibi edebiyat ve tarih bilginlerinin de dahil bulunduğu bir kadro ile yayın hayatına atılan bu "Türkçü ve Köycü" dergi, devrinde ilim, fikir ve sanat alanında çok tesir yaratan Türkçü bir çığır açmış, âdetâ Cumhuriyet devri Türkçülüğü'nün öncüsü olmuştur. Atsız, kendini tanıtmaya başlayan ilk yazılarını (H. Nihâl) imzası ile, hikâyelerini de (Y.D.) imzası ile, bu dergide neşre başlamıştır.

1931 yılında Dârülfünü'nun felsefe bölümünden mezun olan ilk eşi Mehpare Hanım ile evlenmiş, 1935 yılında ayrılmıştır.

1932 Temmuzunda Ankara'da toplanan Birinci Türk Tarih Kongresi esnasında, Prof. Dr. Zeki Velidi Togan'a Dr. Reşid Galib'in yaptığı haksız hücum üzerine Atsız, içerisinde ikinci eşi Bedriye (Atsız) ile Pertev Nâilî Boratav'ın da bulunduğu 8 arkadaşı ile, Dr. Reşid Galib'e "Zeki Velidî'nin talebesi olmakla iftihar ederiz" diyen bir protesto telgrafı çekmiş ve bu telgraf üzerine de mimlenmiştir. 19 Eylül 1932'de Dr. Reşid Galib, Maarif Vekili olmuş ve kısa bir müddet sonra da Prof. M. Fuad Köprülü'nün dekanlıktan ayrılması üzerine Edebiyat Fakültesi Dekanlığı'na vekâleten bakan Ali Muzaffer Bey asâleten tâyin edilmiştir. Atsız'ı üniversiteden uzaklaştırmak için fırsat arayan Reşid Galib, Atsız'ın Atsız Mecmua'nın 17. sayısındaki "Dârülfünü'nun kara, daha doğru bir tabirle, yüz kızartacak listesi" adlı makalesi ile bu fırsatı yakalamış ve Edebiyat Fakültesi Dekanı, Atsız'ın üniversite asistanlığına son vermiştir. Üniversiteden çıkarılmasından birkaç gün sonra Atsız, Edebiyat Fakültesi'nin Dekanı'nı Tokatlıyan'daki bir çayda yakalayıp yüzlerce kişinin önünde tokatlamıştır. Atsız'a bu hadise için hiç bir şekilde tepki gösterilmemiştir.

Üniversite asistanlığından çıkarılan Atsız, Malatya Ortaokulu'na Türkçe öğretmeni olarak tayin edilmiştir, Malatya'da kısa bir müddet Türkçe öğretmenliği yapan Atsız, Edirne Lisesi edebiyat öğretmenline tayin edilmiştir. Atsız'ın Edirne'deki edebiyat öğretmenliği de 3-4 ay kadar kısa bir müddet devam etmiştir. Edirne'de iken Atsız Mecmua'nın devamı olan "Aylık Türkçü dergi" Orhun 'u yayımlayan Atsız, Orhun'da Türk Tarih Kurumu tarafından çıkarılan ve liselerde ders kitabı olarak okutulan dört ciltlik tarih kitaplarının yanlışlarını ağır bir şekilde tenkit ettiği için vekâlet emrine alınmıştır

9 ay vekâlet emrinde kalan Atsız, Kasımpaşa'daki Deniz Gedikli Hazırlama Okulu'na Türkçe öğretmeni olarak tayin olunmuştur.

27 Şubat 1936 tarihinde ikinci eşi olan Bedriye Hanım (Atsız) ile evlenen Atsız'ın bu evlilikten 4 Kasım 1939 tarihinde Yağmur ve 14 Temmuz 1946 tarihinde de Buğra adlı iki oğlu olmuştur. Atsız Beğ ikinci eşi Bedriye Atsız'ı Mart 1975 tarihinde boşamıştır.

Atsız Beğ, Kasımpaşa'daki Deniz Gedikli Hazırlama Okulu'nda Türkçe öğretmeni olarak 4 yıl kadar çalışmış ve okul müdürüyle anlaşamadığı için 1 Temmuz 1938 tarihinde bu vazifesinden ayrılmıştır.

Özel Yüce-Ülkü Lisesi'nde öğretmenliğe devam eden Atsız, 19 Mayıs 1939 - 7 Nisan 1944 tarihleri arasında yine özel bir lise olan Boğaziçi Lisesi'nde edebiyat öğretmenliğinde bulunmuştur. Atsız, Boğaziçi Lisesi'nin Türkçe öğretmeni iken Orhun'u yeniden neşre başlamıştır.

II. Dünya Savaşı sıralarında yerli komünistler faaliyetlerini fevkalade artırdıkları hâlde, resmî makamlar bu aşırı hareketlere karşı tedbir almak yerine, seyirci kalmaktaydılar. Atsız, ilgilileri ikaz için Orhun'un Mart 1944'te yayımlanan 15. sayısında, devrin Başbakanı Şükrü Saraçoğlu'na hitaben bir "açık mektup" yayınlamıştır. Bu açık mektupta, Marksistlerin artan faaliyetleri belirtilmekte idi. Orhun kapatılmadığı takdirde bir sonraki sayısında bu aşırı faaliyetlerin belgeleri ile birlikte örneklerini vereceğini bildiren Atsız, Orhun'un kapatılmaması üzerine Nisan 1944'te yayımlanan 16. sayıda, Giritli Ahmed Cevad Emre, Pertev Nâilî Boratav, Sabahattin Ali ve Sadrettin Celâl Antel'in Marksist faaliyetlerini açıklayarak devrin Millî Eğitim Bakanı olan Hasan Ali Yücel'i istifaya çağırmıştır.

Bu ikinci açık mektup, yurt içinde büyük bir millî galeyana sebep olmuş, komünizm aleyhinde gösteriler yapılmaya başlanmıştır. Millî Eğitim camiasındaki komünistler sebebi ile kendi partisinin mensupları tarafından dahi sigaya çekilmeye başlanan Hasan Ali Yücel, ilk iş olarak Atsız'ın Boğaziçi Lisesi'ndeki edebiyat öğretmenliğine son vermiştir.

Orhun dergisi ise Bakanlar Kurulu kararı ile yeniden kapatılmış, Sabahattin Ali de kışkırtılarak Atsız aleyhine hakaret davası açmaya zorlanmıştır. Atsız, aleyhine dava açılınca trenle Ankara'ya gitmiş ve Türkçü gençler tarafından daha istasyonda karşılanarak, bir otelde misafir edilmiştir.

Hakaret davasının 26 Nisan 1944 günü yapılan ilk oturumu gayet hadiseli geçmiştir. Bunun üzerine 3 Mayıs 1944 tarihinde yapılan ikinci oturuma üniversite öğrencisi alınmamış, bu yüzden de devrin halk partisi iktidarını şaşırtan büyük öğrenci gösterileri olmuş ve yüzlerce kişi tevkif edilmiştir.

"Sabahattin Ali - Nihâl Atsız davası" olmaktan ziyade "Komünistliğe karşı Türkçülük davası" halini alan bu davanın 9 Mayıs 1944 günü yapılan karar oturumunda, Sabahattin Ali'ye "vatan haini" dediği için 6 aya mahkûm edilen Atsız'ın cezası hâkim tarafından "millî tahrik" gerekçesi ile 4 aya indirilmiş ve 4 aylık bu ceza da tecil edilmiştir. Atsız, cezasının tecil edilmesine rağmen 9 Mayıs 1944 tarihinde mahkemenin kapısından çıkarken tevkif edilmiştir. 19 Mayıs 1944 törenlerinde Cumhurbaşkanı İsmet İnönü, Atsız ve arkadaşlarını ağır şekilde itham eden nutkunu söylemiş ve bu nutuk üzerine de Atsız ve 22 arkadaşı İstanbul 1 numaralı sıkıyönetim mahkemesinde yargılanmaya başlamıştır. Aralarında üniversite profesörü, öğretmen, subay, doktor ve üniversite öğrencileri bulunan sanıklar, sorguya çekme adı ile ilk önce çeşitli işkencelere maruz bırakıldıktan sonra, 7 Eylül 1944 günü yargılanmaya başlanmıştır. "İrkçılık-Turancılık davası" adı verilen ve hafta da 3 gün olmak üzere 65 oturum devam eden mahkeme, 29 Mart 1945 tarihinde nihayetlenmiş ve Atsız 6,5 seneye mahkûm olmuştur. Atsız bu kararı temyiz etmiş ve Askerî Yargıtay 1 numaralı Sıkıyönetim Mahkemesi'nin kararı esassından bozmuştur. Böylece Atsız, bir buçuk yıl kadar tutuklu kaldıktan sonra, 23 Ekim 1945 tarihinde tahliye edilmiştir. 5 Ağustos 1946 tarihinde 2 numaralı Sıkıyönetim Mahkemesi'nde tutuksuz olarak başlayan Atsız ve arkadaşlarının davası (bu dava Prof. Kenan Öner - Hasan Ali Yücel davası adı ile tanınmıştır), 31 Mart 1947 tarihinde nihayetlenmiş ve 29 oturum devam eden mahkeme bütün sanıkların beraatine karar vermiştir.

Nisan 1947'den Temmuz 1949'a kadar kendisine iş verilmeyen Atsız, Ekim 1945 - Temmuz 1949 tarihleri arasında geçirmek için kitaplarından bazılarını satmak zorunda kalmıştır. Bir müddet Türkiye Yayınevi'nde çalışan Atsız, Türk-Rus savaşlarının özeti olan Türkiye Asla Boyun Eğmeyecektir" adlı kitabını da Sururi Ermete müstear ismi ile yayınlamak zorunda kalmıştır. Atsız'ın sınıf arkadaşlarından Prof. Dr. Tahsin Banguoğlu Millî Eğitim Bakanı olunca Atsız'ı 25 Temmuz 1949'da Süleymaniye Kütüphânesi'ne "uzman" olarak tayin etmiştir. Bir müddet bu vazifede çalışan Atsız, Demokrat Parti'nin iktidara gelmesinden sonra Haydarpaşa Lisesi Edebiyat Öğretmenliği'ne tayin olmuştur. 4 Mayıs 1952 tarihinde Ankara Atatürk Lisesi'nde vermiş olduğu "Türkiye'nin Kuruluşu" konulu bir konferans üzerine, Cumhuriyet Gazetesi Atsız'ın aleyhine yalan yayın yapmış, hakkında Bakanlık tarafından tahkikat açılan Atsız'ın konuşmasının ilmî olduğu tespit edilmiş, fakat Atsız Haydarpaşa Lisesi'ndeki edebiyat öğretmenliği görevinden "muvakkat" kaydı ile alınarak yine Süleymaniye Kütüphânesi'ndeki vazifesine tayin edilmiştir. 31 Mayıs 1952 tarihinden emekliliğini istediği 1 Nisan 1969 tarihine kadar Süleymaniye Kütüphânesi'nde çalışan Atsız'ın en uzun süreli memuriyeti bu kütüphânedeki memuriyet olmuştur.

1965 yılından başlayarak Doğu ve Güney-Doğu bölgelerinde baş gösteren "yıkıcılık" ve "bölücülük" hareketleri hakkında, Atsız, (Devrin Cumhurbaşkanı Cevdet Sunay'ın Gaziantep'e giderken bir işçinin "idareciler Araplara toprak veriyorlar, biz Türklere vermiyorlar" sözlerine karşılık Cumhurbaşkanı Sunay'ın "Türk topraklarında yaşayan herkes Türktür" demesi üzerine) Ötüken'in Nisan 1967'de yayınlanan 40. sayısından itibaren "Konuşmalar, I" (Sayı 40), "Konuşmalar, II" (Sayı 41) ve "Konuşmalar, III" (Sayı 43), "Bağımsız Kürt Devleti Propagandası" (Sayı 43), "Doğu mitinglerinde perde arkası" (Sayı 47), "Satılmışlar - Moskof uşakları" (Sayı 48) adlı seri makalelerin de bölücü Kürtlerin Doğu bölgelerimizde yaptıkları gizli çalışmaları açıklamış ve bu makaleler hakkında savcılıkça tahkikat açılmıştır. Savcılığın yaptığı ilk tahkikatca Atsız'a hiç bir suç kondurulamamıştır. Ancak bu yazılar üzerine, Ankara'daki bölücü kuruluşlar tarafından Atsız aleyhine hazırlanmış ayrılıkçılığı ilan eden bildiriler sokaklarda dağıtılmış ve aynı günlerde Adalet Partisi'nin bir

Kürt Senatörü, Senato kürsüsünden Atsız aleyhine ağır bir konuşma yapmıştır. Eski Türkçülerden olup da senatoda görev alan bazı tanınmış kişilerin oy kaygısıyla sessiz kalmaları ise ayrı bir utanç hadisesidir. Bu sistemli girişimler sonucunda, Bakanlık tahkikat açmış ve Atsız mahkemeye verilmiştir. Davanın devam ettiği 6 yıl içerisinde 12 Mart muhtırası verilmiş ve arkasından sıkıyönetim ilân edilmiştir. Sıkıyönetim mahkemelerinde Türk milletinin ve vatanının birliğine ve bölünmezliğine karşı çıkan yıkıcılar, bölücüler, komünistler ve anarşistler muhakeme edilirken, sivil mahkemelerde ise aynı hususlara daha 4-5 yıl önce dikkati çeken Atsız muhakeme edilmiştir.

Uzun duruşmalardan sonra mahkeme Ötüken'in sahibi Atsız'ı ve sorumlusu Mustafa Kayabek'i 15'er ay hapse mahkûm etmiştir. Mahkeme başkanının karara katılmadığı ve 2-1'lik ekseriyetle verilen bu karar, temyiz edilince Yargıtay tarafından bozulmuş, fakat aynı mahkeme 2-1'lik kararda ısrar edince Yargıtay hükmü tasdik etmiştir. Atsız ve Mustafa Kayabek "Tashih-i karar" isteğinde bulunmuşlar fakat bu istekleri mahkemece kabul edilmemiş ve böylece mahkûmiyet kararı kesinleşmiştir.

Kronik enfarktüs, yüksek tansiyon ve ağır romatizmadan rahatsız olduğu için Haydarpaşa Nümûne Hastahânesi'ne yazan Atsız'a, Haydarpaşa Nümûne Hastahânesi tarafından "Cezaevine konulamayacağı" kaydı bulunan rapor verilmiş, fakat 4 aylık bir rapor Adli Tıp tarafından kabul edilmemiş ve "reviri olan cezaevinde kalabilir" şeklinde değiştirilmiştir. Bunun üzerine infaz savcılığı 14 Kasım 1973 Çarşamba günü sabahı Atsız'ı evinden aldirarak Toptaşı Cezaevi'ne sevk etmiştir. 40 kişilik adi suçlular koğuşuna konulan Atsız, bir müddet sonra reviri olan Sağmalcılar Cezaevi'ne nakledilmiştir. Atsız'ın yazılarından, fikirlerinden ve eserlerinden feyiz alan milliyetçi ilim adamları, üniversite mensupları, gençlik teşekkülleri, kültür dernekleri vasıtası ile Türk milleti, Cumhurbaşkanına başvurup "Atsız'ı affetmesini" istemiştir. Atsız Hoca, suç işlemediğini belirterek bizzat "af" talep etmediği halde, Cumhurbaşkanı Fahri Korutürk yetkisini kullanarak Atsız'ın cezasını affetmiştir. 22 Ocak 1974'te Bayrampaşa Cezaevi'nden tahliye edilen Atsız, 1,5 yıllık cezasının 2,5 ay kadarını cezaevinde geçirmiştir.

Fikirleri ile yaşayışını "telif eden" bir karaktere ve şahsiyete sahipti. İbnülemin Mahmut Kemal İnal'ın tarifi ile "Atlıyı atından indirecek derecede şiddetli yazılar yazan" Atsız, ateşli ve keskin bir üslûba sahip olması yanında, hususi hayatında sakin, kibar, mülâyim, nüktedan ve şakacı idi.

Kendisinden kaç yaş küçük olursa olsun herkese "Beğ" diye hitap ederdi, Vakur davranışı ve tevazu içinde yaşayışı ile, dimdik başı ve sağlam karakteri ile Atsız Beğ, Türk tarihinin derinliklerinden kopup gelen bir "Türk Beği" idi. Hayatı boyunca Atsız ile uğraşmıştır. Her seferinde de uğraşanlar yenilmiştir. Mağlup olanların yerine yenileri gelmiş, fakat ne Atsız'ı yıldırabilmişler ne de "ülkü"sünü yenebilmişlerdir.

Türk milliyetçiliğinin öncüsü olan Atsız, kuvvetli bir Türkologdur. Türk dilini, tarihini ve edebiyatını gayet iyi bilen Atsız, bilhassa Türk tarihinin Göktürk devrini âdeta yaşamışçasına bilir ve severdi. Çok sevdiği bu devreyi Bozkurtlar (Bozkurtların Ölümü ve Bozkurtlar Diriliyor) adı ile romanlaştırmış ve Göktürkleri Türk milletine tanıtarak sevdirmiştir.

Deli Kurt adlı romanı Osmanlı tarihinin ilk devrelerinin romanlaştırılmasıdır. Ruh Adam'daki Selim Pusat'ın şahsiyetinde Atsız'ı görürüz. Ruh Adam'ın devamı olarak Yalnız Adam'ı yazacağını söylüyordu. Yine yazacağını bildir-diği bir eseri de Bozkurtlar'ın 3. cildi idi. Neşredilmemiş eserlerinin içerisinde "II. Mahmut'tan Günümüze Kadarki Osmanlı Hanedanı Tarihi"ni zikredebiliriz.

10 Aralık 1975 Çarşamba gününün akşamı kalp krizi geçirmiş, gelen doktor enfarktüs olduğunu anlayamamıştır. Ertesi akşam Atsız'ı ziyaret eden yeni bir kriz, Atsız'ı aramızdan alıp götürmüştür (11 Aralık 1975 Perşembe). Yarım asırdır hiç bir kuvvetin Türk milliyetçiliğinin burcundan indiremediği bayraklarından birincisi olan Atsız Bey'e Kurban Bayramı dolayısıyla ziyaret yapmak isteyenler, 13 Aralık 1975 tarihinde Kurban Bayramının ilk günü Kadıköy Osmanağa Câmii'nde son vazifelerini ifa ettiler ve kılınan ikinci namazını müteakip Osmanağa Câmii'nden Karacaahmet mezarlığına kardeşi Nejdet Sançar'ın yanına kadar, Onu eller üzerinde taşıdılar.

ATSIZ'IN KABRİNİ ZİYARET

**Bu mukaddes yerde uluğ türbede.
El pençe dîvana durmaya geldik.
Derdimize derman olsun dedik de
Kutlu kabrine yüz sürmeye geldik.**

**Yaşadın ve öldün Türk Soyu için.
Türklük'e hak mıydı ölümün. niçin?
Türkçüler burada herşeyden geçin.
Bu gül sinden Türklük dermeye geldik.**

**Kurultayda, toyda. şölende misin ?
Dede Korkut birle Orkun'da mısın?
Onbaşı Sançar'la gülende misin?
Biz de o Uçmak'a varmaya geldik.**

**Ötüken yışında at mı binersin?
Bilge Tonyukuk'la taş mı yonarsın?
Hangi Türk ilinde, nerde konarsın?
Geçerken bir selam vermeye geldik.**

**Ruhlar fışkıracak handeyse yerden,
Söyle bir şey,bize ses ver de birden
"İşbara Alp"lardan "Köl Tigin"lerden "
Kürşat"lardan haber sormaya geldik.**

**Gönüller bunlanır hayale dalsa,
Felek Tamuları bizlere salsa,
Yeşeren kabrinde bir an da olsa
Tanrı Dağları'nı görmeye geldik.**

ErkYURTSEVER

Bostancı .. 3 Mayıs 1976

VEFAT

**BOZKURT Dergisi Yazı Kurulu üyesi,
kıymetli Türkçü Ahmet Hacoğlu Beğ'in
babaannesi vefat etmiştir.**

**Merhumeye Tanrı'dan rahmet, kederli
ailesine başsağlığı dileriz.**

BOZKURT Dergisi Yazarları

İyi ki Doğdun Koca Atsız

Benim yaşımdaki bir çok Türkçü genç orta okul çağlarında Bozkurtlar ile Türkçülüğe adım atmıştı hocam , sonra makalelerinden oluşan Türk Ülküsü adlı kitabı elimize tutuşturmuşlardı, sonra bir çırpıda bütün makalelerini , çıkardığın dergilerin elimize geçen eski sayılarını okuyuverdik.

Biz seni yani Türkçülüğün bir dönem tek başına akademisini yaşarken göremedik, ama seninle yaşadık. Bozkurtları elimize aldığımız o günden bu yana iflah olmaz birer Türkçü olmuştuk. Dünyaya bakışımız seninle değişti Atsız hocam. Biz senden sadece kuru bilgiler öğrenmedik, senden fedakarlığı, tavizsizliği, mertliği , görev bilincini ve sorumluluğu öğrendik Atsız hocam.

Belki de anne babalarımızdan daha fazla şey öğrettin sen bize hayata dair o çileli ama her zaman başı dik yaşamınla.

Hocam hani

Karışınca gövdem yurdun topraklarına
Rûhum uçar ırkımızın bayraklarına,
Varlığının sevgisini onlara taşır;
Kendisi de ay-yıldıza belki karışır.
Bir gün gelip ırkımızın gürbüz erleri
Adım adım dolaşırken kutlu yerleri
"Vaktiyle bir ATSIZ varmış..." derlerse ne hoş!
Anılmakla hangi bir rûh olmaz ki sarhoş?"

demiştinya işte bugün Turan coğrafyasının dört bir yanındaki Türkçüler tarafından her gün anılıyor , her gün aranıyorsun.

Gök yeleli Bozkurtlar önünde yağız yeri dizleyerek seni selamlıyor ve ant içiyoruz.

Var gücümüzle , bütün şahsi ihtiraslardan sıyrılarak sadece ve sadece Türk ırkının geleceği için büyük Türkelinde, Türk uruğunun kayıtsız şartsız hakimiyeti ve bağımsızlığı ile Türklüğün her yönden bütün milletlerden ileri ve üstün olması ülküsü yolunda çalışmaya devam edeceğiz ve bu yolda önümüze çıkacak engelleri elbirliği

ile darmadağın edeceğiz. Gök girsin, kızıl çıksın !

Değerli Türkçüler,

Hepimiz bugün biraz buruk olarak ta olsa Atsız Beğ'in 100. yıl dönümünü kutluyor, onu anıyoruz.

Peki neden Atsız ? Çünkü, Atsız Türkçülüğün Ziya Gökalp'ten sonraki fikri önderidir ve maalesef Atsız'dan sonra Türkçüler bir fikir adamı çıkartamamıştır. Soylu bir ülküye inanmayan toplumlar, fikir adamı ve fikir hareketi çıkartamazlar. Fikir adamı ve fikir hareketi çıkaramayan toplumların ise başkalaşması ve hatta zaman için de yok olması kaçınılmazdır.

İşte bu nedenle Atsız Beğ'i anarken anlamak bir zorunluluktur. Çünkü onun seneler önce işaret ettiği , hatta bu tehlikelere karşı milletini uyarmak uğruna ilerlemiş yaşında hapse düştüğü bütün tehlikeler kapımıza dayanmıştır.

Seneler önce bizi uyardığı kürtcülük, nurculuk ve irtica gibi tehlikeler iç içe geçmiş vaziyette şu an gündemin tam ortasında değil midir ?

AB kemiği peşinde gidenler devletin temellerini "özgürlük" ve "kardeşlik" gibi mavralar ile dinamitlemiyor mu ? İkiz yasalar , yerel yönetim kanunları neye hizmet ediyor ? ABD'de CIA – FBI korumasında hayatını sürdüren seyyar vaiz her gün sözde laik ve Atatürkçü esasında boynundan tasmalı basın tarafından gündemde tutularak Türkiye'ye gelişinin hazırlıkları yapılmıyor mu ? Türküm demek suç sayılırken, yadırganırken başka milletlere mensubiyetini belirtmek "kendini ifade etmek" , "kültürel hak" , "insan hakları" gibi kavramlar ile sempatik gösterilmeye çalışılmıyor mu ? Yurdumun toprakları satılmıyor mu ?

Atsız'ı anlamak harekete geçmeyi gerektirir. Elini hatta gerekiyorsa başını taşın altına koymayı gerektirir. Eğer gerçekten samimi birer Atsız sevdalısı isek Türklük için bütün mesaimizi harcamalı , düşünmeli, üretmeli ve bir araya gelerek planlı bir şekilde harekete geçmeliyiz. .

Biraz önce beraberce gönülden ettiğimiz yeminin aşkına, Bütün Türkler bir ordu , katılmayan kaçaktır. Töremizde yazılı, harpten kaçan alçaktır !

Tanrı Türk'ü Korusun

TÜRKMEN MİLLİYETÇİ HAREKETİ **DUYURUSUDUR**

Seçimleri erteletmeyi başaramayan Kürt gurupları, bu kez Kerkük'ün demografik yapısını bozmaya yönelik faaliyetlerini hızlandırmışlardır.

Son dönemde 100 000'nin üzerinde Kerkükle ilgisi olmayan insan seçmen Kaydını yapabilmeleri için başvuruları BAĞIMSIZ SEÇİM ÜST KURULU tarafından geri çevrilmiş yalnız 4.000 Kişinin evrakı uygun bulunmuş ve seçmen Kayıtları yapılmıştır. Bundan dolayı seçim üst Kurulunun Kerkük temsilciliğine ve bunun başında olan şahsa değişik yollarla baskılar yapılarak illegal isteklerinin yerine

getirilmesi sonucu bu kurumun başındaki şahsın istifasına neden olmuştur. Aynı girişimleri başkent Bağdat'taki seçim üst Kurulunun genel merkezine yapılmış ve bu baskılar sonucu 90.000 kişiden 70.000'i evrakları değiştirilip yine sahte belgelerle kayıtları yapılmıştır.

Bu gelişmeleri protesto etmek için,

TÜRKMEN MİLLİYETÇİ HAREKETİ 18. 01. 2005 Günü saat 08:00 'de KERKÜK VALİLİĞİ önünde kitlesel oturma eylemi gerçekleştirilecektir.

TÜRKMEN MİLLİYETÇİ HAREKETİ

KARDEŞ KAHRAMAN MACARLAR

Akıttılar yine kara toprak üstüne
Kahraman Macarlar şanlı Turan kanını!
Yazdılar yeniden Tarihe en şerefli,
Yiğitlik Destanını!

Yurt için ölümdür, en güzeli ölümün,
Ölümler yaşatır bir ırkın vahtanını.
Arpad`ın Milleti elbet öldürülemez,
Verse de bin canını!

Bataklık Milleti Moskof sürülerine!
Gösterdi Macarlar Turanlılık şanını!
Binlerce öldüler... Ölmek yenilmek değil,
Yüceltmektir Şanını!
Hüseyin Nihal Atsız

EY TÜRK OĞLU!

DÜN ASKERLERİNİN BAŞINA ÇUVAL GEÇİRENLER
BUGÜN ÖZEL HAREKAT POLİSLERİNE KEFEN
GİYDİRDİLER.

— SORUMSUZLAR ZIRHLI MERSEDESLERLE GEZERKEN,
RESMİ GÖREVLİ BAĞDAT'A DOĞRU GİDEN POLİSLER
KİRALIK BİR ARABAYLA HAREKET EDİYORDU.

AND OLSUN! TÜRK'E KEFEN BİCENİN ÖLÜMÜ